

Giới thiệu Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thú Phi

Nàng là vương bài đặc công, y độc song tuyệt,

Vẻ ngoài trẻ trung xinh đẹp, bên trong tính tình tà ác,

Bên ngoài nhìn thiên chân tuyệt mỹ, lại có thể động thủ không chút do dự.

Một ngày bởi vì luyện ma thuật đen chưa thành.

Nàng xuyên qua thành một tiểu phế tài.

Nàng sẽ thay đổi đại lục này ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thú Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên Qua

Vạn dặm không mây, ánh nắng bóng rất chiếu xuống, như đem nướng cả trái đất.

Giữa quảng trường đá xanh, có một cái lồng sắt cao lớn. Nằm trong lồng sắt là một thiếu nữ gầy nhỏ, tóc đen che khuất khuôn mặt nàng. Thiếu nữ không nhúc nhích, dưới thân nàng có máu chảy xuống, hình thành một cái bể nhỏ.

“Nàng đã chết sao?”

“Hắn là nên bị đâm chết, nàng nên cảm thấy hồ thẹn, bằng không một hồi sẽ càng khó xem!”

“Xem ra nàng đúng thật là dâm phụ, bằng không cũng sẽ không chột dạ tự sát. Tiệp nhân chết đi như vậy thật đúng là quá tiệp nghi cho nàng!”

“Đúng vậy, tiệp nhân này quả là không biết xấu hổ, Lục Vương gia đại nhân đại nghĩa, biết nàng là một phế vật không cha không mẹ, còn đồng ý cưới nàng làm Vương phi, có thể nói là thiên đại ân huệ, nàng cư nhiên còn chạy ra ngoài đi vụng trộm với người ta, thật đúng là đem mặt mũi Ninh Hầu gia đều vất hết!”

“Đáng tiếc không thấy được nghiệm trình thú đem tiệp nhân này xé nát.....

Tiếng thảo luận ong ong như là có một vạn ruồi bọ tung cánh bay lượn xung quanh.

Quá ồn! Ôn muốn chết!

Ninh Tuyết Mạch (宁雪陌) choáng váng tỉnh lại, trong lỗ tai liền bị rót đầy tiếng các loại nhục mạ. Không chỉ làm trán nàng đau đớn, ngay não của nàng cũng đau.

Là hỗn đản nào dám phá giấc ngủ của nàng?! Bọn họ thật là chán sống!

“Các ngươi, đều câm miệng lại! Lại quấy rầy, ta cho các ngươi đều đi tìm Diêm Vương gia uống trà!” Nàng lắc lắc đầu quát khế.

Khẳng định kia là một đám cấp dưới của nàng, mấy ngày qua nàng chưa hạ độc bọn họ, bọn họ liền dám đến trêu chọc nàng! Tuy nhiên, nàng chính là khó thở nghiêm trọng.

Này một tiếng phát ra, chung quanh quả nhiên một hồi an tĩnh!

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng cong cong khóe môi, quả nhiên vẫn là duy nhất chiêu này dùng được. Nàng là lão đại đặc công cũng không phải là đương gia, nàng thoáng giận dữ, bọn họ liền tự động thành thật như gà con.

Di, không đúng! Âm thanh của nàng --

Như thế nào lại khàn khàn lợi hại như vậy? Giọng nói còn nóng rát, như là mới vừa nuốt nửa cân hạt cát.

“Nàng còn sống!”

“Nàng chưa chết! Tiệp nhân này cư nhiên chưa chết!”

“Xem ra đồ đệ tiện này luyện tức mình chết a --”

“Nàng còn lớn tiếng quát mọi người! Nàng cho rằng nàng là ai a?!”

“.....” Sau một hồi chung quanh còn đang yên tĩnh, âm thanh thảo luận nhục mạ càng lớn hơn nữa!

Ninh Tuyết Mạch toàn thân cứng đờ, rót cuộc mở mắt, chậm rãi ngẩng đầu, bắt động thanh sắc quét một vòng về bốn phía. Chớp mắt một cái nàng đã biết rõ tình cảnh của bản thân.

Trong thời tiết nóng bức, trong ba tầng ngoài ba tầng đều là cổ nhân xem náo nhiệt. Những người này ăn mặc cổ trang giống như trên TV. Về mặt mỗi người đều hưng phấn xem náo nhiệt, dường như kích thích vô cùng.

Mà chính mình lại giống như là con khỉ trong vườn bách thú, bị nhốt bên trong một cái lồng sắt nóng như lửa, bị những người này vây xem.

Sao lại thế này? Nàng rõ ràng đang ngủ ở nhà, vì sao vừa mở mắt lại đến được nơi đây?!

Ninh Tuyết Mạch có chút ngốc, nhìn nhìn chung quanh, lại nhìn không được giờ tay xoa xoa đầu, kết quả sờ soạng một phen máu tươi nhão dính dính --

Ánh mắt của nàng bỗng nhiên dừng ở trên cánh tay nhỏ của chính mình.

Một bàn tay thật nhỏ, tái nhợt, lòng bàn tay có vết chai mỏng, móng tay cũng lộ ra màu xanh nhạt không khỏe mạnh.

-o-

Cảm ơn đã đọc, vote và comments!

Người dịch: Emily Ton

Editor: @EmilyTon

Wattpad: https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Phế Vật?

Đây căn bản không phải tay nàng!

Tay nàng nguyên bản tuy rằng cũng rất nhỏ, nhưng sẽ không nhỏ quá giống như thế này. Đây căn bản là tay của một tiểu hài tử 11-12 tuổi! Cùng tay ngọc thiếu nữ xinh đẹp 22 tuổi của nàng căn bản không phải cùng một cấp bậc!

Nàng đang nằm mơ?

Không đúng, trong mộng bị thương là sẽ không đau, mà hiện tại cảm giác đau đớn trên người nàng lại chân thật như thế.

Đây là sự thật?

Nhưng tình cảnh này cũng quá quý dị đi?!

Chẳng lẽ nàng không biết vì sao xui xẻo cũng xuyên qua một phen?

Giống như là mutton xác hoàn hồn xuyên qua --

Này cũng quá cầu huyết! Càng cầu huyết chính là nàng cứ nhiên xuyên qua đến trên người một hài tử!

Ninh Tuyết Mạch rót cuộc là đặc công, đụng tới tình huống quý dị như vậy nàng cũng chỉ là ngăn ra một chốc, khỏe môi run rẩy vài cái.

Nàng rất nhanh liền cảm ứng được cái trán kia nóng rất đau đớn, hơn nữa cả người cũng có chút choáng váng, trước mắt từng đợt biến thành màu đen.

Đây là tình trạng do mất máu quá nhiều!

Nàng xoay người ngồi dậy, tay trái đưa qua đặt trên mạch tượng bên tay phải.

Thiếu dinh dưỡng, mất máu quá nhiều, não có chấn động rất nhỏ --

“Xoạt!” Một thanh âm vang lên, nàng đem góc váy xé xuống thành một đường dài, dứt khoát lưu loát vòng về phía trên trán một vòng, đem miệng vết thương băng bó cẩn thận.

Mọi người vây xem tròn mắt há hốc mồm mà nhìn, nữ hài tử đâm về phía trước giống như chuột chạy qua đường co rúm lại giờ phút này lại không coi ai ra gì mà ngồi bình tĩnh tự băng bó cho mình, nhất thời có chút phản ứng không kịp. Chung quanh lại một mảnh yên tĩnh.

Trên trán và trên má nữ hài tử còn có vết máu, một thân tố y cũng bộ dáng dơ bẩn. Nguyên bản nghèo túng đến không được, giống những người dưới chân tùy ý dẫm đạp trên nước bùn.

Nhưng giờ phút này nàng ngồi ở chỗ kia, băng bó miệng vết thương, chải vuốt tóc..... Động tác giống như nước chảy mây trôi, từ từ nhàn nhã, thế nhưng có một loại ý nhị cực kỳ đặc biệt. Trong thanh nhã lộ ra cao quý, phảng phất như thiếu nữ đang trang điểm trước gương trong cảnh xuân, nơi nào giống một thiên kim nghèo túng sắp sửa bị xử tử?

Trong đám người đang vây xem, đại bộ phận là những người sinh hoạt ở tầng dưới cùng bình dân áo vải, thường có tâm lý thù oán với tầng lớp giàu có. Nhìn thấy người lúc trước cao cao tại thượng bây giờ nghèo túng như nước bùn bên chân, trong lòng bọn họ có một loại thỏa mãn kỳ dị, phảng phất như chính mình có thể cao hơn người đó vài phần.

Ninh Tuyết Mạch lúc này bình tĩnh ưu nhã đang nhìn bọn họ, tự nhiên hết sức chói mắt!

“Không biết xấu hổ! Còn chải tóc cái gì?! Muốn trau chuốt cho ai xem a?”

“Quả nhiên là cái đĩ lẳng, lúc này còn không quên câu dẫn nam nhân --”

“Không tòi.....”

Chung quanh tiếng chửi mắng lại vang lên, Ninh Tuyết Mạch đôi mắt hơi nhíu lại, một đôi con mắt sáng như nước chảy nhìn qua hướng người đang mở miệng nhục mạ nàng.

Nàng đôi mắt cực đen, sâu đậm. Những người kia đang chửi mắng lúc bị đôi mắt nàng đảo qua, cư nhiên giật mình rung mình một cái! Trong lòng giống như có nước đá tươi quá. Bất tri bất giác liền ngậm miệng lại.

Ninh Tuyết Mạch không có động tác nào khác, nàng vẫn như cũ ung dung thông thả mà chải vuốt tóc dài của nàng.

Mà trong quá trình chải vuốt tóc, trong đầu hiện lên một đoạn ký ức nguyên bản không thuộc về nàng, nàng hiểu rõ, đây là ký ức của nguyên chủ.

Thật trùng hợp, nguyên chủ cũng gọi là Ninh Tuyết Mạch(宁雪陌), là ái nữ duy nhất của Tĩnh Viễn Hầu(靖远侯), Trường Không Quốc(长空国). Tĩnh Viễn Hầu đã từng là nguyên soái thống lĩnh binh mã, lập công lao mở rộng lãnh thổ vì Trường Không quốc. Quốc quân đương triều vì muốn mượn sức hắn, thời điểm lúc Ninh Tuyết Mạch mới 6 tuổi đã đem nàng ban hôn cho Lục hoàng tử làm vị hôn thê.

Trên đại lục này, mọi người tu luyện một loại gọi là nội công Niệm Lực, hầu như mỗi người hoặc ít hoặc nhiều đều có niệm lực, ngay cả bá tánh bình thường cũng có được niệm lực cấp thấp nhất.

Đều nói hổ tướng vô khuyến nữ(*), Tĩnh Viễn Hầu trời sinh niệm lực kinh người, phu nhân của hắn cũng là thiên tài niệm lực, cư nhiên sinh ra một nữ nhi phế vật không có một tia niệm lực. Trở thành chê cười ở Trường Không Quốc, sỉ nhục của Tĩnh Viễn Hầu phủ.

(*) 虎将无犬女 Hổ tướng vô khuyến nữ: Ý nói cha hổ sẽ không sinh con chó, hoặc ý nói cha tài giỏi không thể có con gái chẳng ra gì. (No tiger will have a dog for a daughter)

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Bị Hãm Hại

Mẫu thân của Lục hoàng tử nguyên bản đối với cửa hôn sự này không hài lòng, nhưng nàng vốn dĩ là phi tử không được sủng ái, nhà mẹ đẻ lại vô quyền vô thế, suy xét đến quyền thế của Tĩnh Viễn Hầu phủ, cũng có thể là chỗ dựa cho nhi tử, thế nên nàng mới không có phản đối.

Lại không nghĩ rằng ở thời điểm Ninh Tuyết Mạch 8 tuổi, Tĩnh Viễn Hầu chết trận sa trường. Sau đó Ninh phu nhân bỏ rơi Ninh Tuyết Mạch tuổi vẫn còn nhỏ mà tuần tình cùng vị phu, Tĩnh Viễn Hầu phủ một sớm tàn lụi.

Những người bà con thân thích xa của Tĩnh Viễn hầu khi dễ Ninh Tuyết Mạch tuổi còn nhỏ, trong tối ngoài sáng soi nổi tới cướp đoạt gia sản của Tĩnh Viễn Hầu phủ, không quá mấy năm sau, Tĩnh Viễn Hầu phủ đã trở nên nghèo như một cái thùng rỗng.

Cây đổ bầy khi tan(*), những người hầu thị nữ trong Tĩnh Viễn Hầu phủ cũng lẫn trốn tìm đường khác mưu sinh. Đến thời điểm Ninh Tuyết Mạch 12 tuổi, trong Tĩnh Viễn Hầu phủ to lớn chỉ còn lại một vị lão bộc trung thành, chủ tớ hai người sống nương tựa lẫn nhau, bữa đói bữa no, nếm hết ảm lạnh, nhận hết xem thường.....

(*) 树倒猕猴散 Cây đổ bầy khi tan: ý chỉ cây đổ rồi, khi ở trên cây liền chạy đi hết. (When the tree topples the monkeys scatter)

Mà vị hôn phu kia của nàng là Lục Vương gia đối với cục hôn sự này cũng hiện lên bất mãn, tự nhiên muốn thoát khỏi cửa hôn sự này, nhưng trong người lại ngại với hoàng mệnh, không dám táo bạo trắng trợn thoái lui. Vì thế liền nghĩ ra các loại biện pháp, gây đủ mọi khó khăn cho nàng, mục đích là muốn bức nàng chính mình mở miệng đưa ra lời từ hôn.

Lại không nghĩ rằng Ninh Tuyết Mạch đối với vị Lục Vương gia này rẽ tình đã đậm sâu (already had deep feelings), đem hẳn xem như ánh sáng duy nhất trong đời (the only light in her life). Cho dù chịu bất kỳ khuất nhục gì cũng không chịu mở miệng nói gì liên quan đến hôn ước.

Thậm chí ở năm trước, Lục Vương gia rút cuộc tìm được một thiếu sót đối với nàng, liền tỏ vẻ rằng khi cưới nàng về cũng chỉ có thể làm một trắc phi, nàng cũng cần rằng đáp ứng xuống. Toàn tâm toàn ý chỉ nghĩ bởi ở bên người Lục Vương gia.....

Nàng không nghĩ tới chính là, một phen si tình này của nàng chẳng những không có đã động được vị Lục Vương gia này, ngược lại làm hắn càng thêm phản cảm, càng thêm muốn hoàn toàn thoát khỏi nàng. Nàng chỉ có thể nếm mùi thất vọng.

Ninh Tuyết Mạch sống khiêm tốn thận trọng, mọi chuyện nàng làm đều rất cẩn thận, nhưng đại họa vẫn luôn tìm tới nàng.

Đêm qua nàng đang ở trong phủ của mình thì bất ngờ bị người đánh ngất. Khi tỉnh lại lại phát hiện có rất nhiều người phá cửa mà vào, mà quần áo của mình không chỉnh tề đang cùng một nam tử xa lạ nằm trên giường mình.....

Chân chính bắt gian trên giường!

Hoàng tử phi tương lai làm ra loại sự tình đáng dèm pha này, tự nhiên khiến cho toàn thành oanh động.

Cái niên đại này đối với nữ nhân cực kỳ khắc nghiệt. Nữ tử có hành vi vô độ thường thường bị các loại hình xử tử: dìm chết trong lồng heo, thiêu chết, treo cổ.....

Cứ như vậy, Ninh Tuyết Mạch đừng nói là làm trắc phi của Lục Vương gia, chỉ sợ muốn sống sót cũng là rất khó.

Nàng tự nhiên kêu oan các loại, nhưng nhân chứng vật chứng đều có, ai nghe nàng?

Nàng không được phân trần, trực tiếp bị cho vào bên trong cái lồng sắt này, được nâng đến trên quảng trường này, phơi cả ngày dưới ánh nắng chói chang, chịu sự nhục mạ của người vây xem.

Ninh Tuyết Mạch vốn dĩ thân thể đã nhu nhược, bị dày vò liên tiếp như vậy làm nàng rớt nửa cái mạng. Rút cuộc cuối cùng nàng chịu không nổi loại khuất nhục này phần hận mà đâm lồng sắt tự sát.....

Đây là ký ức của nguyên chủ, còn Ninh Tuyết Mạch đến từ hiện đại, nàng là thức tỉnh từ trong cơ thể này.

Bàn tay của Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng xoa chính gương mặt của mình, nàng biết mình sở dĩ có được đoạn ký ức này là bởi vì nguyên chủ của khối thể xác này có một oán niệm quá lớn, tiểu cô nương kia chết không nhắm mắt!

"Tiểu cô nương, an giấc ngàn thu đi! Thể xác của ngươi nếu như ta đã tiếp thu, vậy thù của ngươi ta sẽ thay ngươi báo! Ta sẽ làm người hại ngươi phải trả giá đại giới!"

Trong con ngươi của nàng hiện lên một mặt lãnh quang.

“Lục Vương gia tới!”

Trong đám người không biết là ai hô lên một tiếng. Người xúm lại như thủy triều hướng hai bên tản ra. Nhường ra một lối đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đánh Lừa Vương Gia

Có 36 hộ vệ tinh khôn mở đường đứng ra hai bên. Có 4 thiếu nữ đang tuổi thanh xuân, người trước người sau, giữ màn trướng. Phía dưới màn trướng đứng một nam tử cầm y hoa phục, tuần mỹ vô cùng, lại lộ ra uy nghiêm cao cao tại thượng của hoàng gia.

Vị này đúng là quốc quân Lục hoàng tử của Trường Không Quốc -- Quý Vân Hạo(季云昊).

Hắn chậm rãi tiến lên, cách lồng sắt ba trượng thì dừng lại, nhàn nhạt liếc mắt quét qua Ninh Tuyết Mạch một cái, đáy mắt không che dấu sự chán ghét: “Ninh Tuyết Mạch, ngươi đến bây giờ còn có gì để nói?”

Ninh Tuyết Mạch ngẩng đầu, một đôi con ngươi đen đến mức tận cùng nghênh đón ánh mắt Quý Vân Hạo, khóe môi bỗng nhiên chậm rãi gọi lên một mặt cười: “Lục Vương gia, ngươi hy vọng ta nói như thế nào?” Bởi vì bị phơi nắng một ngày, giọng nói của nàng có chút khàn khàn, nhưng nghe ra vẫn rất ôn nhu, vẫn kỳ dị dễ nghe.

Quý Vân Hạo chau mày, bị nàng hỏi một câu này ghen một ghen.

Cái tiện nha đầu này kể từ sau khi bị bắt đến bây giờ, vẫn luôn khóc lóc kêu oan, liều mạng kêu oan uống, đến khản cả giọng, đôi mắt sưng lên, nhưng không ai chịu tin lời nàng nói.

Vẫn luôn gào khóc từ sáng sớm đến khi thái dương xuống núi mới ngừng một chút, rồi lại tuyệt vọng đâm vào lồng sắt. Hắn cho rằng nàng đã đâm chết, cho nên tới xem một cái. Hắn muốn ở trước mặt người khác thì ân, phân phó người ban cho nàng một cái quan tài, tạo cho hắn mỹ danh hiền lương Vương gia, không nghĩ tới nàng cứ nhiên không đâm chết..... Làm hắn ở trong lòng có chút bối rối.

Hắn cho rằng sẽ nhìn đến một Ninh Tuyết Mạch đầu bù tóc rối, dơ bẩn bất kham, tử khí trầm trầm. Không nghĩ rằng nàng cứ nhiên chính mình chải vuốt tóc, bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, không giống như là ở trong lồng sắt, mà như là đang yên lặng thanh nhã trong một quán trà, còn có thể cười ra tới!

Rõ ràng sắc mặt tái nhợt như quỷ, nhưng dưới nụ cười cứ nhiên có một loại ánh sáng rọi xuống, làm người trước mắt mạc danh sáng ngời --

Hắn chưa bao giờ biết nàng tươi cười sẽ đẹp như thế, đồng tử thuần khiết như trẻ nhỏ, nhưng khóe môi lại bao hàm một tia tà khí.

Quý Vân Hạo trong lòng hơi nhảy dưng! Nhưng ngay sau đó lại nhủ nhủ mảy, thanh âm càng thêm cao: “Không phải bọn vương hy vọng ngươi nói như thế nào, bọn vương chỉ muốn nghe lời nói thật! Ngươi cũng biết tội của mình?”

Ninh Tuyết Mạch đôi tay dứt khoát ôm đầu gối, chống cằm, trả lời thực nhanh nhẹn: “Tuyết Mạch biết tội!”

Nàng cứ nhiên không kêu oan? Nhận tội?!

Quý Vân Hạo thanh âm chậm rãi: “Biết tội là tốt, đối với sự trừng phạt của ngươi -- “

Hắn nói còn chưa nói xong, liền bị Ninh Tuyết Mạch đánh gãy: “Tuyết Mạch biết tội lại không phải tội trong miệng của Vương gia, mà là tội khác!”

Còn có tội khác?! Quý Vân Hạo trong lòng mừng thầm, tội lỗi của nàng càng nhiều, hắn xử trí nàng liền càng là điều đương nhiên --

“Ngươi còn có tội gì?”

Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt, khe khẽ thờ dãi: “Tội của Tuyết Mạch là... không nên sau khi gia thế sa sút còn nắm giữ hôn ước này không bỏ, một lòng đem Lục Vương gia ngài trở thành chỗ dựa duy nhất để dựa vào. Lúc này mới chộc đến Lục Vương gia không thể không dùng ra một ít chiêu bài nhằm tổn hại một đứa bé mồ côi như Tuyết Mạch. Chuyện này nếu nói ra ngoài, chỉ sợ sẽ có tổn hại tới hiền danh của Lục Vương gia, Tuyết Mạch hiện tại ngấm lại thật đúng là nghiệp chướng nặng nề.....”

Nàng nói chuyện vừa nhanh vừa vội, giống như khoai tây nóng, có tình mỗi một chữ đều dị thường rõ ràng, cơ hồ làm tất cả mọi người đều nghe thật rõ ràng.

Chờ thị vệ của Quý Vân Hạo phản ứng tới, bay vọt lại đây muốn bịt miệng Ninh Tuyết Mạch, nàng đã nói xong một phen lời nói.

Hơn nữa, nàng vừa rồi rõ ràng là ngồi, khi những tên thị vệ đó ra chiêu muốn điểm á huyết của nàng, cứ nhiên bị thân mình nàng nhoáng lên né tránh.

Bọn thị vệ sững sốt sững sốt, lại khi nhìn đến Ninh Tuyết Mạch, nàng nguyên lai vẫn là ngồi ở chỗ cũ, phảng phất căn bản là không hề nhúc nhích.

Những cái công kích chỉ phong đó nàng rút cuộc là tránh thoát như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Có Tài Hùng Biện

Bọn thị vệ hai mặt nhìn nhau, nhất thời có chút không rõ.

“Lục Vương gia đây là chột dạ muốn bịt miệng Tuyết Mạch sao? Điều này là không thể nói ra?” Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội.

Sắc mặt Quý Vân Hạo trở nên khó coi!

Hắn phát tay ngăn cản thị vệ muốn ra tay, hiện tại nếu bịt miệng nha đầu này, có vẻ nhìn ra là hắn đang chột dạ!

“Ninh Tuyết Mạch, chính hành vi của ngươi không có chừng mực cùng nam nhân khác trong khi vẫn còn hôn ước, còn muốn ngậm máu phun người oan uổng bốn vương?!” Thanh âm của hắn lạnh xuống, như gió lạnh chợt nổi.

Ngón tay Ninh Tuyết Mạch vòng quanh đầu tóc của mình, nghiêng đầu liếc mắt đánh giá Quý Vân Hạo một cái: “Lục Vương gia không tin tưởng với chính mình như vậy sao?”

Những lời này không khỏi có chút không đầu không đuôi, Quý Vân Hạo nghe không hiểu: “Cái gì? Cái này cùng tin tưởng của bốn vương có quan hệ gì?”

Ninh Tuyết Mạch chớp chớp mắt: “Không rõ sao? Tuyết Mạch là vị hôn thê của Lục Vương gia, Lục Vương gia có quyền thế, diện mạo..... Ân, cũng rất đáng chú ý. Ít nhất có thể ném cái lưu manh Lý Tam Lang gì đó kia qua tám con phố. Ngay như Tuyết Mạch là đồ ngốc cũng minh bạch nên chọn ai. Vì sao sẽ cùng hôn trưởng vương bát đần kia tư thông, để Lục Vương gia tới bắt tận tay? Đầu của Tuyết Mạch vẫn chưa ngập nước! Trừ phi có người đã sớm bắt nắn với cộc hôn sự này, cố ý tới hãm hại đến thanh danh trong sạch của Tuyết Mạch.....” Vô luận cái độc kế này là ai thiết kế, chung quy không thoát khỏi quan hệ với Lục Vương gia. Hơn nữa hắn cũng rất vui mừng khi thấy kết quả này, vậy đừng trách nàng lúc này dứt khoát đem 'chậu phân' này đổ trên đầu hắn!

Nàng nói chuyện trật tự rõ ràng, nói có sách mớch có chứng(*), đám người vây xem có hơn phân nửa người là tin vào suy đoán này của nàng --

(*)有理有据/言必有据 - Nói có sách mớch có chứng: Nói có căn cứ, có cơ sở chắc chắn, đảm bảo là đúng (reasonable and coherent; have reason have evidence)

Ánh mắt nhìn về phía Quý Vân Hạo có chút vi diệu. Trong đám người có thanh âm ong ong, tuy rằng không có người dám lớn tiếng thảo luận, nhưng đôi mắt như hình viên đạn bay loạn, mọi người sôi nổi dùng ánh mắt giao lưu.....

Quý Vân Hạo sắc mặt xanh mét: “Ninh Tuyết Mạch, ngươi chết đến nơi rồi còn muốn ở chỗ này nói hươu nói vượn! Ngươi xứng để bốn vương sử dụng thủ đoạn gì sao?!”

Ninh Tuyết Mạch rất phối hợp gật đầu: “Không xứng, không xứng, nguyên lai ở trong cảm nhận của Vương gia, Tuyết Mạch ngay cả tình cảm làm Vương gia tính kế đều không có. Vậy càng thêm không xứng làm trắc phi của Vương gia. Vương gia đối với cái hôn ước này nhất định là căm thù đến tận xương tủy, hận không thể làm Tuyết Mạch biến mất trên thế giới này..... Là Tuyết Mạch không biết đại thể, cho rằng mình vẫn là tiểu thư Tĩnh Viễn Hầu phủ, cho rằng Vương gia sẽ vẫn đối tốt với ta như khi cha ta còn trên đời, quên mất thân phận chính mình chỉ là một bé gái mồ côi vô quyền vô thế, lúc này mới đi tới kết cục này. Vô luận bị người như khi dễ thế nào cũng sẽ không ai vì Tuyết Mạch xuất đầu..... Cha ta cả đời vì Trường Không Quốc, hắn giữ được Trường Không Quốc một thành bá tánh bình an, nhưng hắn vừa chết, lại không người có thể bảo vệ bé gái mồ côi duy nhất của hắn bình an.....” Nói đến về sau thanh âm của nàng càng chuyển qua nghẹn ngào.

Bình thường bá tánh tuy rằng đại bộ phận có tâm lý thù oán người giàu, nhưng trong tiềm thức cũng có yếu mềm động lòng trắc ẩn. Giờ phút này thấy Ninh Tuyết Mạch lẻ loi ngồi trong lòng sắt, hơi rũ đầu, một đôi mắt to có nước mắt đang lăn qua lăn lại, bộ dáng kia hết sức đáng thương.

Tĩnh Viễn Hầu đã từng là thần hộ mệnh của Trường Không Quốc, bá tánh đối với hắn vẫn là cực kỳ tôn trọng. Hiện tại nghe được một phen lời nói này của Ninh Tuyết Mạch, mỗi người không khỏi đều nổi lên lòng trắc ẩn. Từng người từng người, bọn họ cảm thấy hoàng gia qua cầu rút ván(*) như vậy, tính kế khi dễ một bé gái mồ côi như vậy, thật sự là có thất đức. Người dân lại đem ánh mắt khiên trách quay đầu hướng về Quý Vân Hạo.....

(*) 过河拆桥 - Qua cầu rút ván: có ý ám chỉ những người vô ơn, bội nghĩa. (Throw over those who helped one; throw away the staff after passing the bridge; destroy/burn the bridge after crossing it...)

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Toả Sáng

Quý Vân Hạo không nghĩ tới 'luôn luôn vụng về' Ninh Tuyết Mạch lại có thể hùng biện được như thế, những câu đều có ý chỉ, làm người không thể tìm ra được nhược điểm.

Phải chăng nha đầu này đã được trao đổi với người nào khác?

Hay là vẫn luôn che dấu bản tính?

Hay là bị buộc phơi nóng nên bạo phát?

Cho dù là vì duyên cớ gì, sự tình nếu phát triển tới mức này rồi, hắn cũng không thể để nàng sống sót!

Khuôn mặt tuấn tú của hắn trầm xuống: “Ninh Tuyết Mạch, ngươi đừng cố mê hoặc nhân tâm! Ngươi cũng đừng cố tranh thủ sự đồng tình thương hại của mọi người. Ngươi là bị người khác tính kế cũng tốt, hay là chính ngươi tự nguyện cũng tốt. Ngươi cùng Tam Lang kia bị người bắt gian ngay trên giường chính là sự thật! Trinh tiết của ngươi đã mất, làm bản tôn nghiêm của hoàng gia. Nếu ngươi cảm thấy hổ thẹn, nên chấp nhận cái chết của ngươi. Như vậy mới không mất đi thể diện là tiểu thư khuê các. Cũng không phải tham sống sợ chết.....”

Trường Không Quốc này cùng Trung Quốc cổ đại thật không sai biệt lắm, yêu cầu khắc nghiệt đối với nữ tử, nữ tử cho dù là vì duyên cớ gì mà thất tiết đều là vạn ác không tha, chỉ có lấy cái chết tạ tội mới có thể rửa sạch một thân khuất nhục...

Ninh Tuyết Mạch âm thầm đảo mắt một chút, xã hội cũ vạn ác!

Chết tiết con mẹ nhà ngươi! Bằng vào cái tra nam nhà ngươi cũng xứng để lão tử thủ tiết?! Nằm mơ đi thôi!

Nàng chậm rãi ngừng đầu: “Vương gia, nếu ta không có thất tiết thì sao?”

Nàng kiếp trước là đặc công, chẳng những thân thủ tốt, độc thuật, y thuật càng là nhất tuyệt.

Khi nàng mới tỉnh lại liền cảm ứng một chút trên người. Nàng cũng không có bị tên Lý Tam Lang gì đó làm bản, nàng vẫn là xử nữ!

Quý Vân Hạo cười lớn: “Đã bị người bắt gian trên giường, sao có thể không bị thất tiết?! Ngươi đừng có xuân thu đại mộng(*)!”

(*)春秋大梦: Xuân thu đại mộng: là một câu thành ngữ Trung Quốc. Ý nói về những suy nghĩ không thực tế. Câu thành ngữ bắt nguồn từ thời Xuân thu – Chiến quốc, nước Tần xác định mục tiêu muốn tiêu diệt sáu nước thống nhất thiên hạ, là một giấc mộng xưng vương không thực tế, hảo huyền. (Grand Dreams of Spring and Autumn/unrealistic ideas)

Ninh Tuyết Mạch kỳ thật cũng có chút buồn bực, căn cứ vào ký ức của nguyên chủ, lưu manh Lý Tam Lang kia là một hạt giống nổi danh phong lưu, mỗi ngày xuất nhập xóm cô đầu. Nguyên chủ này lúc ấy đã bị mê choáng, Lý Tam Lang kia có mỹ nhân ở bên, không có khả năng không động tâm.....

Trong đó có ám muội gì nàng không nghĩ quản, nhưng nàng hiện tại thật sự là xử nữ chắc như đinh đóng cột!

Khởi thân thể này quá yếu, kiếp trước nàng có thể dùng mười thành công lực bây giờ một thành công lực cũng không dùng được, độc thuật là niềm tự hào của nàng cũng vô pháp sử dụng.

Bằng không nàng một phen độc phấn rắc ra, là có thể hạ độc được một mảng lớn, làm người thế giới này nếm thử hậu quả Ngàn Mặt Độc Y (Thousand Faces Poison Doctor) khi trêu chọc đến nàng!

Hiện tại sao? Muốn công lực không có, muốn độc không có, nàng cũng chỉ có thể bày ra vẻ đáng thương cùng gấp quỹ tra (ngủ ý quỹ không ra gì) Vương gia này mà thôi, trước tiên cần phải thoát ra bảo toàn được tính mạng rồi nói sau!

“Tuy rằng không có khả năng, nhưng Tuyết Mạch xác thật không có thất tiết, Tuyết Mạch nguyện ý tiếp nhận bất luận cái gì có thể kiểm nghiệm!” Thế giới này hắn là cũng có cái ma ma tuổi già gì đó kiểm tra nữ tử còn hay không là xử nữ chứ?

Quý Vân Hạo khỏe mỗi gọi lên một mặt lạnh lùng chế nhạo: “Tốt, đây chính là ngươi nói! Vậy ngươi liền tiếp nhận Nghiệm Trinh Thú (验贞兽: Chastity Testing Beast) khảo nghiệm đi!” Hướng thị vệ bên người khoát tay, thị vệ gật đầu lĩnh mệnh mà đi.

Nghiệm Trinh Thú? Là cái quái gì vậy?

Ninh Tuyết Mạch tìm tòi trong ký ức của nguyên chủ, nguyên chủ bởi vì suốt ngày ở nhà, là cái tiểu nữ tử đơn giản thuần khiết, hắn là cũng không biết Nghiệm Trinh Thú này là thứ gì.

Người vây xem lại có chút sôi nổi hẳn lên, có chụm đầu ghé tai, có hưng phấn như xem tuồng. Cũng có đem ánh mắt thương hại hướng về phía Ninh Tuyết Mạch.....

Có một vị đại thẩm dứt khoát mở miệng khuyên Ninh Tuyết Mạch: “Tiểu cô nương, ngươi không thể thông qua Nghiệm Trinh Thú. Chi bằng ngoan ngoan nhận tội, cầu một cái chết thống khoái. Một khi Nghiệm Trinh Thú kia tiến đến, ngươi liền phải chịu tội. Chẳng những không thoát khỏi cái chết, còn phải chịu rất nhiều khổ sở vạn vật.....”

“Đúng vậy, đúng vậy, trên đời này còn chưa có người nào có thể thông qua Nghiệm Trinh Thú kiểm nghiệm, đều chết cực thảm, tiểu cô nương ngươi đừng tự tìm không thoải mái --” lại có thêm một người khuyên ngăn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thân Y Tiểu Thú Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 7: Tham Kiến, Đế Tôn Đại Nhân

Không ít người cũng sôi nổi gia nhập trận doanh khuyến giải.

Những lời vừa rồi Ninh Tuyết Mạch nói đã gọi lên lòng trắc ẩn của không ít người. Hiện tại, bọn họ cảm thấy bé gái mồ côi phủ Hầu gia này cùng bọn họ không có gì khác nhau. Cũng là bị giai cấp có quyền ức hiếp người đáng thương, thậm chí còn không bằng bọn họ.....

Cái này làm cho tâm của bọn họ có cùng chung kẻ địch, bất tri bất giác đem Ninh Tuyết Mạch cũng quy về trận doanh của bọn họ.

Sắc mặt Quý Vân Hạo rất không tốt.

Lần này Ninh Tuyết Mạch cho dù là có tội hay không có tội, sự tình hấn hãm hại và kết tội nữ tử ốm yếu đơn độc đã được định hình trong lòng bá tánh.....

Cái nha đầu hỗn trướng này nhất định phải chết! Trong mắt hấn hiện lên một mặt âm ngoan.

Đột nhiên, ở trên đường phía bên trái quảng trường, có chút rối loạn, đám đông bắt đầu một trận dao động.

“Đế Tôn! Đế Tôn tới!”

“A, a, thật là Đế Tôn đã tới.....”

“Đế Tôn là đi ngang qua đây?”

“Không nghĩ tới hôm nay còn có phúc khí này, có thể nhìn thấy xa giá của Đế Tôn.....”

“Đừng nói nữa, mau quỳ, mau quỳ!”

Đầu tiên trong đám người là một trận nghị luận nho nhỏ, trong chớp mắt sau đó mọi người đều quỳ xuống hướng mặt trên đường dài, ngay cả sắc mặt của Quý Vân Hạo cũng biến đổi, lệnh cho bọn thị vệ không tiếng động quỳ xuống.

Quảng trường vừa rồi còn có chút hỗn loạn thoáng chốc an tĩnh lại. Trên mặt đất rớt một cây ngân châm cũng có thể nghe thấy.

Trên đường cái rộng mở và sạch sẽ bên cạnh quảng trường, người đi đường ăn mặc khác nhau ở bên đường quỳ đầy đất, mỗi người đều nín thở liếm thanh, không dám để một tiếng động lan ra trong không khí.

Mà ở trên một đầu phố khác, một đội nhân mã uốn lượn đi tới.

Đứng trước đoàn diễu hành là 16 nam nữ đồng tử mặc áo bào màu tím rải hoa mở đường. Theo sát mặt sau chính là 18 thiếu niên ăn mặc quần áo kỳ lạ phi tăng phi đạo (không phải quần áo của thầy tu), cũng không phải quần áo thông thường, màu tương đồng với màu tím trong nhóm trước. Tóc rối trên vai nhưng không hề bị loạn. Trong tay vung nhẹ phát trần, trong phát trần có mùi hương lạnh âm thâm tràn ra, tràn ngập toàn bộ không khí của khu phố. Hương khí cực đậm, cực nhẹ, lại phảng phất có thể thấm nhập bên trong tâm hồn con người.

Phía sau nữa còn lại là 16 thiếu nữ trẻ trung. Những thiếu nữ này một thân váy áo màu tím đậm như mây, trên vai đều cuốn dây sa tím thật dài. Lụa mỏng này dài như nước chảy, quấn vào nhau như đóa hoa, nâng lên đại kiệu (kiệu lớn) sắc thiên lam trên đỉnh đầu.

Đại kiệu cùng cổ kiệu bình thường khác nhau rất rõ ràng, là quy cách kiệu tám người nâng, thân kiệu cũng không biết là làm từ vật liệu gì, toàn thân màu xanh da trời, giống như màu xanh thuần tịnh trên trời.

Hoàng hôn như máu, chiếu xuống những tia sáng cuối cùng của ngày, nhưng không lưu lại chút sắc thái nào, phảng phất ánh mặt trời đều bị màu lam kia cắn nuốt hầu như không còn.

Trên đỉnh kiệu có một vật được dựng thẳng đứng lên như dây anten, thứ này cũng là thuần lam, lại ần ần tản ra ánh sáng nhàn nhạt. Nhất là mặt trên được khảm một viên đá quý đỏ thắm, tươi sáng trong sáng, tinh quang lập lòe, giống như một vòng thái dương nhỏ, cực kỳ hấp dẫn trông mắt mọi người.

Trên mặt những thiếu nữ đều được che lụa mỏng, như sương mờ che khuất mẫu đơn.

Đẹp dễ quý phái, thần bí, cao lãnh --

Hết thấy những từ ngữ có thể hình dung dùng để miêu tả đội người này tựa hồ đều không quá.

Mảnh che đại kiệu rủ xuống kín kẽ, người trong kiệu ngay cả một góc áo bào cũng không lộ ra ngoài.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, đây là vị thần cường đại nhất đại lục này -- xe kiệu của Đế Tôn.

Nơi Đế Tôn đi qua, vạn chúng cúi đầu, ngay cả hoàng đế cũng không thể có ngoại lệ.

Vô luận là đồng tử mở đường, thiếu niên tán hương, hay là thiếu nữ nâng kiệu, một đám đều có bước chân uyển chuyển nhẹ nhàng. Lúc đi lại ở trên đường cái, những đôi mắt tuyết trắng, một hạt bụi nhỏ cũng không dậy nổi, phảng phất như nhẹ nhàng thổi qua.

Vạn đế tôn sư, tên gọi tắt là Đế Tôn, là thần thoại của đại lục này. Nghe đồn trong dân gian niệm lực của hắn đã tu luyện đến đỉnh đoạn, là thần tiên bất lão bất tử. Các hoàng đế ở các nước trên thế giới này đều đem tôn sùng hắn là thần linh, không dám có chút khinh nhờn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Lá Gan Siêu Lớn

Đệ tử môn Hầu của hắn trên vạn người, mỗi người đều là niệm lực kỳ tài số một. Kỳ tài của mỗi quốc gia trên đại lục này cơ hồ đều xuất thân từ môn hạ của hắn. Hơn nữa, đó chỉ là những đệ tử ngoại môn tạm thời.

Đệ tử nội môn rất nguyên tắc tuân thủ mệnh lệnh sư phụ, không hỏi thế sự, không tham dự bất luận chính sự gì của các quốc gia, vượt ra ngoài Tam Giới.

Phụ thân Ninh Tuyết Mạch, Ninh Lạc Phong, chính là đại đệ tử đồ tôn của Đế Tôn. Bởi vì có nhiều vương bản, không thể chính thức bá nhập môn hạ của Đế Tôn, chỉ làm đệ tử ngoại môn, học một chút ngoại môn công phu. Chính vì như vậy, đã trở thành một võ thần vạn người khó chống, kiến công lập nghiệp, trở thành một thế hệ danh tướng.

Trên biển có tiên sơn, chỉ có những đám mây mệnh mông mới có thể nhìn thấy.

Nghe đồn rằng vị Đế Tôn này sống ở một ngọn núi vong ưu trên biển. Ngày thường sẽ không dễ dàng xuống núi. Mỗi lần xuống núi đều sẽ là điều hành dạng này. Hành tung của hắn cực kỳ xuất quỷ nhập thần. Bất luận đến một quốc gia nào đều sẽ không thông tri trước cho quốc quân. Hắn thường sẽ đột nhiên xuất hiện ở trên đường của một quốc gia nào đó, phảng phất như là từ lòng đất đi ra.

Lúc này đây cũng là như thế, một đội nhân mã xe kiệu bỗng nhiên ở trên đường cái xuất hiện ra tới, khiến cho oanh động thật lớn.

Đế Tôn thường thức sự yên tĩnh, cổ kiệu của hắn ngay cả khi hành tẩu, mọi người đi trên đường cái, bốn phía đều luôn bảo trì an tĩnh tuyệt đối.

Bá tánh trên đại lục tựa hồ đều biết Đế Tôn cổ quái, cho nên bọn họ thấy xe kiệu Đế Tôn liền không tiếng động quỳ xuống ở hai bên, một tia thanh âm cũng không dám phát ra.

Bái tạ nguyên chủ đã ban tặng ký ức, Ninh Tuyết Mạch cũng biết đến vị Đế Tôn này. Nàng ở trong lòng sắt nhìn thấy đám người chung quanh quỳ đầy đất. Ngay khi bọn họ quỳ xuống, đôi mắt nàng chợt lóe, bỗng nhiên gào lên nói: “Oan uống a! Tuyết rơi vào tháng sáu vì sự oan uống của Đậu Nga(*) a!” Nàng dùng một giọng điệu như hát hô lên để than thở oán trách, trong giọng nói khàn khàn đầy bi thương lại lộ ra bi kịch của thiếu nữ thanh mảnh mà thuần khiết.

(*) 窦娥: Đậu Nga: Đậu Nga là nhân vật trong vở kịch “Nỗi oan của nàng Đậu Nga” do Quan Hán Khanh sáng tác.

Trong khi không có âm thanh nào có thể nghe đến, một giọng nói này của nàng rất có hiệu quả chấn động, làm mọi người đều run lập cập!

Nha đầu này điên rồi! Cư nhiên dám lớn tiếng kêu oan nơi Đế Tôn đi qua! Phát ra tạp âm lớn như vậy! Đây là không muốn sống nữa hay sao?!

Trên đại lục này ai mà không biết, Đế Tôn dù trên đường hành tẩu, cũng chưa bao giờ can thiệp hay hỏi han đến thế sự của nhân gian. Đừng nói là một tiểu cô nương bị oan uống, cho dù có một vạn người quỳ gối trước kiệu của hắn gào khóc kêu oan, lão nhân gia hắn cũng là thờ ơ, cổ kiệu sẽ không đình chỉ dừng lại, làm không tốt còn sẽ bị hạch tội bởi vì tạo ra tạp âm.....

Trên sống lưng của Lục vương gia toát ra một tầng mồ hôi lạnh!

Quy củ của Đế Tôn, khi hắn đi qua nơi nào đó, nếu có người đột nhiên phát ra tạp âm, lúc ấy quan viên ở đây sẽ bị trị tội, nhẹ thì quốc quân cũng bị mất chức, nặng thì có nguy cơ mất mạng!

Vị trí chức quan cao nhất ở nơi này, một khi Đế Tôn giáng tội, hắn chính là người đứng mũi chịu sào!

May mắn hắn đứng không quá xa lòng sắt. Hắn giơ tay lên, một đạo chi phong hướng Ninh Tuyết Mạch đi qua, đồng thời khẽ quát một tiếng: “Không muốn chết liền câm miệng lại!”

Ở Trường Không Quốc công phu của hần cũng coi là cao thủ, bình thường mấy chục người cũng không tới gần hần được. Thậm chí vũ phu buu hần muốn ra tay với hần, cũng rất khó ra tay, vì hần rất hiếm khi thất bại khi loại bỏ đối phương. Huống chi đối phương chỉ là một vị phế vật nổi danh?

Lục vương gia vốn dĩ nắm chắc với kỹ năng chỉ lực này của hần, cho rằng trong nháy mắt có thể điểm trúng á huyết của nàng. Tuy nhiên, hần không nghĩ rằng thân mình Ninh Tuyết Mạch bỗng nhiên nghiêng về phía trước một cái, không biết xui xẻo thế nào lại tránh thoát một chiêu này của hần. Lục vương gia không khỏi ngẩn ngơ!

Ninh Tuyết Mạch đã nắm lấy lồng sắt thô to kia hô lớn: “Đế Tôn, hậu duệ đồ tôn của lão nhân gia ngài đang bị người oan uổng đầu! Tiểu nữ tử nếu bị oan uổng mà chết, kia chính là bạch bạch bạch đánh vào mặt lão nhân gia ngài a.....”

-o-Giải Thích-o-

[1] Đậu Nga (窦娥) : Đậu Nga là nhân vật trong vở kịch “Nỗi oan của nàng Đậu Nga” do Quan Hán Khanh sáng tác.

Vở Tập Kịch “Nỗi oan của nàng Đậu Nga” kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé.

Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục.

Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng. Đậu Nga hiếu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình.

Nhưng, cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn “Trời” và “Đất” đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: “Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu, làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm Trời được!”

Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ cho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền.

Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chốc lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền. (Sưu tầm)

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đắc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đế Tôn Thực Ngạo Kiêu(*)

(*) Ngạo kiêu: 傲娇: ý là kiêu ngạo bên ngoài, đáng yêu bên trong. (ngạo trong ngạo mạn, kiêu: mềm nại đáng yêu)

Nàng này một phen lời nói giống như bông ngô, bùm bùm bùm một hơi hô lên tới. Mọi người trên đường cái cả kinh, mặt như màu đất.

Trên đời này, chưa từng có người nào dám kêu gọi như vậy đối với Đế Tôn. Tiểu cô nương này thật là nuốt mật lão hổ!

Trong thâm tâm, Quý Vân Hạo quả thực muốn đem Ninh Tuyết Mạch đang sống sờ sờ bóp chết!

Hần đang muốn lần nữa ra tay phong bế cái miệng không biết trời cao đất rộng kia của nàng. Cổ kiệu của Đế Tôn vẫn luôn bay bay đi trước bỗng nhiên dừng lại!

Toàn bộ bá tánh cũng cơ hồ đi theo cổ kiệu Đế Tôn đều đồng loạt chết tâm, không tự chủ được nín thở một hơi.

Mọi người cúi đầu càng thấp, trong khi Ninh Tuyết Mạch ghé người tựa vào lồng sắt, nhìn giống như hạc trong bầy gà.

Ninh Tuyết Mạch kỳ thật cũng muốn khoát đi ra ngoài.

Cái này làm Quý Vân Hạo nổi lên sát khí, nàng liền tính cho dù may mắn thông qua kiểm nghiệm Nghiệm Trình Thủ gì đó, Quý Vân Hạo cũng có rất nhiều biện pháp để xử tử nàng..

Ở nơi sức mạnh hoàng quyền lớn như bầu trời trên đại lục này, nàng còn chưa có khôi phục công phu và cũng chỉ là một tiểu nữ tử nhỏ xinh, không có lực lượng cùng cái hoàng tử này đâu..

Trúng chọi đá sao! Cho nên nàng muốn nhân cơ hội này tranh thủ một con đường sống, đi bước cờ nguy hiểm, trong chết cầu sống!

Nàng mở to hai mắt nhìn chăm chăm đỉnh cổ kiệu nơi xa kia như ánh mặt trời trên bầu trời xanh thẳm, hoảng hốt cảm thấy hình như có một đôi đôi mắt lạnh lẽo nhàn nhạt dừng ở trên người nàng, làm trong lòng nàng phát lạnh!

Nếu như cổ kiệu Đế Tôn dừng lại, cho dù Quý Vân Hạo có một trăm lá gan cũng không dám lại ra tay đối với Ninh Tuyết Mạch. Hắn quỳ sát ở nơi đó, không dám lại động.

Người trong cổ kiệu không biết đã phân phó gì với thuộc hạ bên cạnh kiệu, một đồng tử tóc trái đào hướng về cổ kiệu khom người lĩnh mệnh. Cùng lúc thân hình trong không trung lưu lại một đạo tàn ảnh nhàn nhạt, cơ hồ là nháy mắt, đã dừng ở giữa quảng trường.

Đồng tử kia nhìn qua chỉ tầm tám chín tuổi, tóc đen như mực buông xuống như tơ lụa. Khuôn mặt nhỏ bé tươi tắn sáng hồng, biểu tình trên mặt lại rất trầm ổn. Khi hắn vừa đứng ở trước lồng sắt, liền liếc liếc Ninh Tuyết Mạch một cái, lại nhìn Quý Vân Hạo một cái: “Công bằng! Đế Tôn chỉ cần hai chữ này, nàng này nếu bị oan uổng, tức khắc thả người! Đồng thời truy tra chủ mưu hãm hại nàng. Nếu nàng này không phải là oan uổng, đã mất trinh, vậy thì đem nàng lăng trì xử tử, cảnh cáo răn đe!”

Quý Vân Hạo đối với đồng tử này không dám có chút chậm trễ, khom người đáp ứng.

Ninh Tuyết Mạch liếc liếc mắt nhìn cổ kiệu đã đi xa trên đường cái, lại nhìn nhìn tiểu đầu đỉnh mà Đế Tôn phái lại đây không cao hơn nàng, dạ dày có chút đau.

Đế Tôn này cũng quá ngạo kiều, nàng kêu khàn cả giọng như vậy, cũng chỉ phái một tiểu đồng tử như vậy lại đây...

Một hài tử tám chín tuổi làm người giám sát, thật sự đáng tin cậy sao?

Nàng mở miệng: “Vị tiên đồng này, việc này không công bằng!”

Đồng tử kia kinh ngạc nhướng chân mày: “Ngươi nghĩ muốn công bằng như thế nào?”

Ninh Tuyết Mạch sảng khoái đáp: “Tiểu nữ tử bị người oan uổng, bị gán tội lớn như vậy, lại bị giam trong lồng sắt, bị phơi nắng, còn bị người ném trứng thối và lá cải. Có thể nói là bị thiên đại uy khuất. Nếu thật sự chứng minh tiểu nữ tử đúng là oan uổng, như thế nào có thể chỉ là 'tức khắc thả người' đơn giản như vậy? Thế nào cũng phải để Lục vương gia cấp tiểu nữ tử một cái bồi thường mới đúng. Tiểu nữ tử dù sao cũng là tiểu đồ tôn của Đế Tôn, cấp công bằng cho tiểu nữ tử cũng là công bằng cho Đế Tôn.....”

Nàng câu câu chữ chữ đều mang biểu ngữ 'Đế Tôn'. Quý Vân Hạo hận ngứa răng, cổ tình còn không phản bác được.

Đồng tử kia nhìn hắn liếc mắt một cái: “Lục vương gia, ngươi nói như thế nào?”

Quý Vân Hạo khom người: “Nếu ninh cô nương xác thật bị oan uổng không có thất trinh, tiểu vương tình nguyện cho nàng một cái danh phận trắc phi. Chờ nàng đủ tuổi cập kê, kiệu tám người nâng nâng nàng quá môn. Hơn nữa vĩnh viễn không từ bỏ!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nàng Muốn Từ Hôn

Người Dịch: Emily Ton (@Emily_Ton)

(https://www.wattpad.com/user/Emily_Ton)

Được trở thành trắc phi của Vương gia là một vinh sủng lớn nhất. Quý Vân Hạo cảm thấy, hắn bồi thường cái này, Ninh Tuyết Mạch nhất định sẽ hoan thiên hi địa(*) đáp ứng.

(*)Hoan thiên hi địa (欢天喜地) = Trời đất vui vẻ.

Rốt cuộc trước đó, cái tiểu nha đầu này trăm phương nghìn kế, nhẫn nhục trong im lặng, vẫn luôn muốn tiến qua cửa Lục vương gia hắn...

Lại không ngờ lời hắn vừa mới nói ra, Ninh Tuyết Mạch trong lồng sắt liền xuy mà cười: “Bồi thường này quá nhẹ nhàng! Ta không cần!”

Sắc mặt Quý Vân Hạo rất khó coi: “Vậy ngươi nghĩ muốn bồi thường cái gì? Chẳng lẽ còn muốn làm chính phi của bổn vương?!” Nàng cũng thật là được một tác lại muốn tiến một thước!

Ninh Tuyết Mạch nhếch khóe môi: “Vương gia suy nghĩ quá nhiều, Tuyết Mạch không quan tâm vị trí chính phi của ngươi!”

“Vậy ngươi muốn gì?”

“Tuyệt Mạch nếu như bị oan uổng, liền thỉnh tiên đồng làm chủ, cho phép Tuyệt Mạch từ chối hôn sự cùng Lục vương gia! Trước tiên, là Tuyệt Mạch chủ động muốn từ hôn, ta không cần hấn! Sau đó Lục vương gia phải ở trước mặt người khác hô to ba tiếng: Bỏ vương bị Tuyệt Mạch cô nương từ hôn!”

Điều kiện này quả thực vượt quá tưởng tượng, mọi người đều mở to hai mắt, nhìn tiểu cô nương trong lồng sắt to gan lớn mật.

Ánh mắt khác nhau, có bội phục, cũng có cảm giác nàng là kẻ điên.....

Đồng tử kia lại cảm giác thú vị: “Lục vương gia, điều kiện này của Ninh cô nương ngươi có thể đáp ứng hay không?”

Quý Vân Hạo hiển nhiên cũng không nghĩ tới điều này, sắc mặt đen như đáy nồi, lại không thể không trả lời: “Tiểu vương có thể đáp ứng.”

Ninh Tuyệt Mạch còn chưa nói xong: “Tiểu nữ muốn từ hôn thực ra cũng là mong muốn từ đáy lòng của Lục vương gia. Về tình về lý, Lục vương gia đều nên bồi thường một ít cho tiểu nữ. Như vậy đi. Lục vương gia lại đưa tiểu nữ ngàn lượng hoàng kim. Ngàn lượng hoàng kim đổi một cái vị trí trắc phi của Lục vương gia, Lục vương gia kỳ thật vẫn kiếm lời, mua bán này Lục vương gia nhất định sẽ đáp ứng.”

Quý Vân Hạo: “.....” Tại đây bên trong kinh thành, không biết bao nhiêu tiểu thư khuê các đều muốn làm trắc phi của hấn, nhưng tiểu nha đầu này không biết sống chết liền đem vị trí này bán một ngàn lượng hoàng kim?!

Trên mặt đồng tử tuy rằng vẫn là nghiêm trang, nhưng trong mắt chi sắc thú vị càng lớn: “Ninh cô nương, ngươi cũng biết vị trí trắc phi của Lục vương gia vạn kim khó đổi? Ngươi vì sao không muốn làm trắc của phi Lục vương?”

Ninh Tuyệt Mạch ở trong lồng ngồi xuống dứt khoát nói: “Điều này rất khó lý giải sao? Kỳ thật rất đơn giản, Ninh Tuyệt Mạch ta không muốn gả cho kẻ bất nhân bất nghĩa, tra nam (nam nhân không ra gì/không có gì tốt) âm hiểm. Ta thà rằng lấy một ngàn lượng vàng còn hơn!”

Nếu Quý Vân Hạo không có sự kiềm chế vốn có của hoàng tử, trên mặt hấn giờ phút này cũng không thể có được chút nhịn: “Bất nhân bất nghĩa? Tra nam âm hiểm? Đây là lần đầu tiên bỏ vương bị người đánh giá như vậy! Ta có thể hỏi Ninh cô nương rốt cuộc là như thế nào đưa ra được sự đánh giá như thế?!”

Ninh Tuyệt Mạch liếc hấn: “Ngươi thật muốn nghe? Ta cảm thấy trước mặt người khác hay là nên lưu lại chút mặt mũi cho ngươi. Cho nên có những điều ta không nên nói.”

Lửa giận trong lòng Quý Vân Hạo đã bốc lên cao ba trượng, cắn răng: “Ngươi nghĩ ngươi sẽ không nói ra sao?! Tiểu vương không cần ngươi giữ cái mặt mũi này!”

Ninh Tuyệt Mạch thở dài: “Được, đây chính là ngươi nói. Vậy ngươi nghe cho rõ. Cha ta là Tĩnh Viễn Hầu đối với ngươi có ân cứu mạng, nhưng ngươi lại đối đãi với nữ nhi của hấn như thế, đây là bất nhân! Ngươi, một đại nam nhân như vậy nhưng bức bách một tiểu cô nương lẻ loi không nơi nương tựa, đây là bất nghĩa. Ngươi thân là vị hôn phu của ta, nhưng không có năng lực bảo hộ trắc phi của chính mình, tùy ý để người vu oan hãm hại, không phải tra nam thì là cái gì?”

Việc này vô luận có phải có người ở sau lưng phá rối hay không, đều cùng ngươi không thoát được quan hệ. Ngươi biết rõ ta là bị người hãm hại, còn muốn bỏ đá xuống giếng tâm tâm niệm niệm muốn đưa ta vào chỗ chết, ngươi không âm hiểm thì ai âm hiểm đây? Loại người giống như ngươi cho không ta, ta cũng không cần! Tự nhiên là muốn từ hôn!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Nghiệm Trình Thú

Một phen lời nói này của nàng mạnh mẽ và vang dội. Làm khuôn mặt tuần tú của Quý Vân Hạo lúc xanh lúc trắng, ghen một lát mới thốt ra được một câu: “Miệng đầy thư hoàng(*)! Vẫn nên chờ Nghiệm Trình Thú nghiệm qua rồi sau hẵng nói.”

(*) Miệng đầy thư hoàng (nguyên văn: 满口雌黄): ta không rõ lắm ý nghĩa từ “thư hoàng” ở đây, nhưng theo ta hiểu theo nghĩa đen thì nó giống kiểu “miệng đầy c-u-r-t chim” ý là lời nói kia không tính/không được ghi nhận)

Một tiểu nữ hài không nơi nương tựa dám từ hôn người hoàng gia, đây quả thực là một kỳ tích, bốc cháy lên ngọn lửa tin đồn trong tất cả mọi người.

Nguyên bản trên quảng trường này người tới tới lui lui, giờ phút này lại là chỉ thấy người tới, không thấy người lui. Mọi người đều đang muốn chờ xem kết quả.

Trong tiềm thức của bá tánh bình thường, chủ yếu đều hy vọng Ninh Tuyệt Mạch có thể thắng, khiến cho bọn họ là người ở tầng lớp thấp nhất có thể phun ra một ngụm ác khí.

Bất quá đa số bọn họ lại không tin Ninh Tuyết Mạch sẽ có kết quả khả quan.

Rốt cuộc nàng là bị người bắt gian trên giường, đối phương lại là một loại phong lưu. Bọn họ không thể nào tin Lý tam lang kia cùng Ninh Tuyết Mạch chỉ đơn thuần là ngủ dưới chăn bông, khẳng định đã đem nàng ăn sạch sẽ.

Tiểu cô nương này bất quá là giống như một con thú bị vây nên cố vùng vẫy mà thôi. Cho dù nàng thật sự may mắn giữ gìn được sự trong sạch, cũng chưa chắc có thể thoát được móng vuốt của Nghiệm Trinh Thù. Trong thế giới này, chưa từng có một nữ tử nào có thể chạy trốn khỏi móng vuốt của Nghiệm Trinh Thù....

Cho nên, khả năng Ninh Tuyết Mạch giành được phần thắng là cực kỳ nhỏ bé, có thể nói là không có.

Vô số ánh mắt dừng ở trên người Ninh Tuyết Mạch, trong ánh mắt có thương hại, cũng có đáng tiếc, tiếc nuối.

Thế nhân đều nói tiểu cô nương này là một phế vật, trời sinh tính yếu đuối vụng về. Xem nàng lúc này đây mở miệng, quả thực là lạnh lợi kinh người, tư duy nhanh nhạy, tài ăn nói càng là khó có được. Đêm Lục vương gia cũng coi như có tài ăn nói, một câu cũng nói không nên lời!

Còn có, màu da của nàng tuy rằng có chút tái nhợt, có chút thô ráp, nhưng vừa nhìn thấy liền biết đó là do thiếu chất dinh dưỡng quanh năm tạo thành. Chỉ cần hảo hảo điều dưỡng mấy năm, da dẻ nhất định sẽ mềm mại trở lại. Hơn nữa, khuôn mặt nàng rất thanh tú, về sau lớn lên nhất định là một đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành.....

Một đại mỹ nhân trăm năm có một như thế lại phải chết dưới móng vuốt của Nghiệm Trinh Thù lợi hại kia, ngẫm lại khiến cho một số người tự bóp cổ tay!

Lục vương gia này cũng thật là, tội gì phải hãm hại một cái tiểu cô nương như vậy? Cưới về làm trắc phi không tốt hay sao --

.....

Nghiệm Trinh Thù rốt cuộc được tám gã thị vệ nâng tới.

Cũng là ở trong một cái lồng sắt lớn, không gian so với lồng sắt của Ninh Tuyết Mạch phải lớn hơn gấp ba.

Lồng sắt được phủ lụa hồng rủ xuống tận đất. Ninh Tuyết Mạch cùng Nghiệm Trinh Thù kia nhìn nhau qua hai cái lồng --

Bá tánh bình thường tuy rằng đã sớm nghe nói qua Nghiệm Trinh Thù, nhưng chưa từng tận mắt thật sự gặp qua nó cho tới tận hôm nay.

Nghiệm Trinh Thù là bảo vật của hoàng gia, chỉ có nữ tử hoàng gia quý tộc phạm vào tội thông dâm, dù chết cũng không thừa nhận nên mới dùng đến nó.

Nữ tử Hoàng gia quý tộc trước khi thành hôn bị mất trinh cũng không quá nhiều. Hơn nữa đại đa số sau khi bị phát hiện, đều bị gia tộc bí mật xử tử, căn bản không đến phiên chủ thẩm là Đại Lý Tự. Chính vì như vậy, một số nữ tử mang tâm lý ôm may mắn, liều chết không chịu nhận tội, sau đó bị ném tới trong lồng Nghiệm Trinh Thù, đều bị xé nát.....

Nghiệm Trinh Thù Thể có thân hình giống như một con hổ, toàn thân lông vàng, một khuôn mặt khổ đại cừu thâm (hận thù sâu sắc), rất giống như một con chó sừng vật. Trên đầu có hai cái sừng màu xám như gỉ sắt giống như sừng hươu. Bốn cái chân trắng như tuyết giống như lông cừu, nhưng móng chân sắc bén như đao.....

Ninh Tuyết Mạch nhìn Nghiệm Trinh Thù kia, trên trán chảy xuống vô số hắc tuyến.

'Đây là Nghiệm Trinh Thù? Đây rõ ràng chính là quái thai giao phối không thành công sao! So với thú lai giữa sư tử đực và hổ cái còn biến thái hơn!'

Cái đầu của nó so với của Ninh Tuyết Mạch ước chừng lớn hơn gấp ba. Một đôi mắt màu xanh lá cây như ma troi nhìn chăm chăm vào Ninh Tuyết Mạch. Quanh thân phát ra huyết tinh giết người, làm bá tánh đang xúm lại cầm lòng không đậu lui ra phía sau ba trượng (10m).

“Ninh Tuyết Mạch, không phải ngươi muốn chứng minh sự trong sạch của ngươi hay sao? Vậy tự động tiến vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thù đi!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thù Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chụt Chụt Cái

Chương 12: Chụt Chụt Cái(*) (1)

(*)Giải thích cho tiêu đề: 么么哒! (Memeda!) : đây là câu thường dùng khi mình thấy người đáng yêu, quá dễ thương nên chu môi ra muốn thơm người ta một cái: muah muah muah. (giống 'chụt chụt chụt' khi bạn muốn thơm vào má ai đó!) ^_^

=oOo=

“Ninh Tuyết Mạch, không phải ngươi muốn chứng minh sự trong sạch của ngươi hay sao? Vậy tự động tiến vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thử đi!” Quý Vân Hạo lạnh lùng mở miệng.

Thứ này thật sự có thể nhìn ra nữ tử còn trinh hay không sao? Là một trò đùa ỉ!?

Đem một thiếu nữ còn trong sạch giao cho thứ này tới kiểm nghiệm, có phải là xem mạng người như cỏ rác hay không?!

Đại lục lạc hậu! Quy củ biến thái! Ninh Tuyết Mạch âm thầm chửi thầm.

Lồng sắt giam giữ nàng được mở ra, đồng tử Đế Tôn phái tới có chút xuất thần mỉm cười nhìn nàng: “Ninh cô nương, ngươi sẽ không hối hận đi?”

Ninh Tuyết Mạch cắn răng một cái, tiến lên là một đao, rút lui cũng là một đao, nàng liều mạng! Nàng cúi xuống và bước ra khỏi lồng sắt.

Bọn thị vệ mở cửa lồng sắt nơi Nghiệm Trinh Thử đang ở bên trong.

Cửa lồng sắt kia rất nhỏ rất thấp, một nữ tử gầy yếu miễn cưỡng có thể thông qua, Nghiệm Trinh Thử lại không thể thoát ra ngoài.

Nghiệm Trinh Thử rõ ràng có chút hưng phấn, lông vàng toàn thân hơi hơi dựng thẳng lên, thôi không khí ra từ cái mũi, bốn chân dẫm đạp tại chỗ, thỉnh thoảng lộ ra móng vuốt sắc bén hướng tới Ninh Tuyết Mạch!

Tuy rằng Ninh Tuyết Mạch luôn luôn lớn mật, kiếp trước cũng từng tay không giết qua hổ báo, nhưng hiện tại khối thân thể nhỏ này tổ chất quá kém, nhiều nhất nàng chỉ có thể sử dụng được kinh công kiếp trước của mình, nhưng lại không có lực lượng phản kích chân chính.

Quan trọng hơn là, trong tay nàng không có vũ khí, ngay cả một khúc gỗ cũng không có. Lấy cái gì để chống lại nó?

Nàng nhìn vào thân hình và khí thế áp đảo của nó, rõ ràng so với hổ báo còn mạnh hơn một chút.

Nếu thứ này không có năng lực nghiệm chứng, thấy nữ nhân liền vồ, nàng sẽ thảm!

Nàng xuyên qua đây không phải để làm thức ăn cho dã thú!

Nàng đảo hai mắt nhìn xung quanh, xung quanh là biển người tấp nập, đem nơi này bao vây như thùng sắt. Nàng căn bản không có khả năng đào tẩu!

“Tiểu cô nương, có bốn tiên đồng canh giữ ở chỗ này, ngươi đừng mơ tưởng đến chủ ý khác! Bằng không ngươi sẽ chết còn thảm hại hơn! Nếu lúc này ngươi còn phá rối chính là đối địch với toàn bộ Nhật Nguyệt Môn.” Đồng tử kia nghiêm trang mở miệng, quả nhiên áp đảo hơn so với Lục vương gia Quý Vân Hạo, đội cho Ninh Tuyết Mạch thêm một cái mũ lớn hơn nữa.

Ninh Tuyết Mạch mở miệng nói nhỏ: “Trong lồng Tuyết Mạch không có quỷ, tự nhiên sẽ không phá rối, quần chúng nơi này có đôi mắt sáng như tuyết, đều biết ta là bị oan uổng, ta sẽ rất nhanh có thể chứng minh sự trong sạch của ta.....” Nàng vừa nói chuyện, vừa đi một vòng trước quần chúng đang xúm lại đây, tư thái của nàng như minh tinh điện ảnh ở trên sân khấu đang vờn quanh khán giả, phong dung bình tĩnh, gió tay nhắc chân đều có một loại phong tình khác.

Ánh mắt của mọi người đều cảm lòng không đậu di chuyển theo bước chân nàng, tự nhiên bị nàng hấp dẫn, ngay cả Lục vương gia và những thị vệ khát máu cũng nhìn không được quay qua nhìn nàng.....

Khuôn mặt tuấn tú của Lục vương gia Quý Vân Hạo càng đen hơn, nhìn thấy nhiều ánh mắt nam nhân đuổi theo Ninh Tuyết Mạch như vậy, tâm tình của hắn bỗng nhiên khó chịu! Hừ một tiếng: “Đừng vội cợt xát! Ngươi không phải muốn chứng minh sự trong sạch của bản thân hay sao? Còn không mau đi vào!”

Ngón tay Ninh Tuyết Mạch âm thầm cảm hai cây trâm vừa mới thuận tay kiếm được, trong lòng cuối cùng có chút tự tin.

Nàng là đặc công, bản lĩnh mượn gió bẻ măng có thể so sánh với thần trộm.

Nàng vừa rồi xoay một vòng như vậy, trong tay đã có 'bình khí'. Thủ pháp nhẹ nhàng của nàng, người ở đây cư nhiên không ai có thể phát giác.

“Chư vị, các ngươi phải làm chứng cho ta nha. Nếu ta có thể sống sót rời khỏi lồng sắt Nghiệm Trinh Thử, các ngươi cần phải hứa rằng sẽ giám sát Lục vương gia cho ta. Chụt chụt cái! (Memeda!)” Nàng đưa tay giơ lên môi làm một cái hôn gió tới mọi người đang vây xem xung quanh, quay người lại, lưu loát dứt khoát chui vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thử!

Mọi người tuy rằng không hiểu một câu cuối cùng của nàng là ý gì, nhưng nhìn thấy nàng nhanh nhẹn chui vào trong lồng sắt như thế, vẫn là nhìn không được hét lên một tiếng “hảo” với nàng!

Chương 13: Chụt Chụt Cái(*)

Những nữ tử khác bị đưa vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thử, một khắc kia khi nhìn thấy Nghiệm Trinh Thử đều bị dọa mềm nhũn đi không được, bọn thị vệ luôn phải đẩy mạnh đi vào. Mà vị tiểu cô nương này, lại là chính mình tự chui vào! Chỉ dựa vào sự dũng khí hơn người này, bọn họ cũng muốn tán thưởng nàng một cái!

Toàn bộ mọi chú ý của bọn họ đều nằm ở trên người Ninh Tuyết Mạch, không chú ý tới thời điểm khi Nghiệm Trinh Thử nghe được ba chữ cuối cùng của Ninh Tuyết Mạch thì hai mắt chợt sáng ngời!

“Where are you from?”(Người từ đâu tới đây?) Nghiệm Trinh Thử mở rộng miệng, bỗng nhiên thoát ra một câu bằng Tiếng Anh.

Ninh Tuyết Mạch: “!!!” Nàng tỏ vẻ sợ ngây người!

Nghiệm Trinh Thử: “Can you speak English?”(Người có thể nói Tiếng Anh không?) Nhìn thấy đôi mắt đang giật mình của Ninh Tuyết Mạch, nó lại cố hết sức mà nói ra ba chữ: “Meneda.(chịt chịt cái).....” Ba chữ này nói vô cùng cứng nhắc, giống như người ngoại quốc lần đầu học tiếng Trung.

Ninh Tuyết Mạch rốt cuộc cũng phản ứng lại!

Thứ này cư nhiên sẽ nói tiếng Anh! Chẳng lẽ linh hồn của nó cũng là xuyên qua tới đây?!

“I am from China, and you?”(Ta đến từ Trung Quốc, người thì sao?) Ninh Tuyết Mạch là đặc công quốc tế, tiếng Anh tự nhiên không tồi. Giọng điệu vẫn là tiêu chuẩn của tiếng anh Luân Đôn.

Đôi mắt của Nghiệm Trinh Thử tỏa sáng giống như hai cái bóng đèn, vui sướng gần như muốn rơi lệ, gần một trăm năm qua, cuối cùng có người có thể nghe hiểu nó nói!

Trong ánh mắt của nó tràn ngập vui sướng giống như được gặp lại một người bạn cũ lâu năm ở một nơi xa lạ, nó kể cho Ninh Tuyết Mạch về lai lịch của mình.

Hoá ra, linh hồn của Nghiệm Trinh Thử cũng là xuyên qua từ thế kỷ 21, kiếp trước của nó là một người kiêu ngạo và kiên cường khó thuần, đã từng đi du lịch ở Trung Quốc, miễn cưỡng cũng học được hai câu nửa sống nửa chín tiếng Trung, còn lại đều là học tiếng lóng trên internet.

Trước khi xuyên qua hắn đã 12 tuổi, ở trong phòng tắm trượt chân một cái, ngã đập mông, đến khi tỉnh lại thì đã biến thành Nghiệm Trinh Thử, dường như bị con khí hình người nhốt tại bên trong lồng sắt.

Người xung quanh đều nói với hắn bằng tiếng Trung không quen thuộc, hắn nói một đồng tiếng Anh đến nổi miệng khô lưỡi khô nhưng không ai có thể nghe hiểu. Chỉ xem tiếng Anh của nó trở thành một loại thú ngữ độc đáo.....

Hắn vẫn luôn bị cô lập và bị nhốt tại lồng sắt này, không đi được nơi nào cả.

Từng có một người tới tới vẫn luôn cho nó ăn thì lại là một người câm, không thể giao lưu, làm hắn muốn học tiếng Trung cũng không học được.

Trước đây bản chất của hắn rất bạo lực. Quanh năm suốt tháng bị xuống dốc như vậy, càng làm cho hắn bị đè nén cơ hồ muốn điên mất! Cảm xúc giống như một thùng hỏa dược, có thể bùng cháy bất cứ lúc nào!

Ngẫu nhiên bị kéo ra ngoài để nghiệm trình cho cô nương nào đó, nó nhìn áp lực của đám người xung quanh, hắn lại không hiểu mọi người nói gì, làm hắn càng thêm nổi trận lôi đình.

Sau khi những cô nương đang sống sờ sờ bị đẩy mạnh vào trong lồng để nghiệm trình, thú tính cuồng bạo trong thân thể hắn bùng lên, căn bản sẽ không đi nghiệm xem đối phương còn trinh tiết hay không, mà là không nói hai lời xé xác người đang sống sờ sờ. Sau khi phát tiết, hắn phần nộ nghẹn khuất tới cực điểm --

Hắn có biết cách nghiệm trình của Nghiệm Trinh Thử hay không, chắc chắn là không!

Hắn cũng không hiểu! Kiếp trước của hắn vẫn chỉ là một cậu bé ngây thơ mà thôi!

Nghiệm Trinh Thử nghẹn khuất gần trăm năm, hiện tại cuối cùng gặp được một người hiểu lời nó nói, vừa mở miệng ra đã như một cái máy hát, nói rất triết để, đem từng chi tiết đã xảy ra với chính mình nói ra hết.

Vì thế mọi người vây xem nhìn thấy một màn kỳ lạ như thế.

Cái đầu nho nhỏ của Ninh Tuyết Mạch đứng ở trước mặt Nghiệm Trinh Thử cao lớn, huyền diệu mà nói cùng một ngôn ngữ với Nghiệm Trinh Thử, một người một thú nói chuyện phiếm rất là vui vẻ.

Thình thoảng Ninh Tuyết Mạch còn vươn tay nhỏ vỗ vỗ bả vai dường như trấn an Nghiệm Trinh Thử.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Sáng Tạo Kỳ Tích

Người dịch: Emily Ton

Trên mặt Nghiệm Trinh Thú tràn đầy cay đắng và hận thù rất sâu sắc, giống như một con mèo lớn cọ cọ trên người Ninh Tuyết Mạch.

Mọi người đều sợ ngây người, cứng họng nhìn hết thấy.

Kỳ tích! Chưa từng có người nào có thể ở chung hài hoà như thế cùng Nghiệm Trinh Thú!

Vị Ninh cô nương này lại sáng tạo nên một kỳ tích!

Có thể lọt được vào mắt xanh của Nghiệm Trinh Thú, xem ra nàng chẳng những không bị thất trình, mà còn rất băng thanh ngọc khiết! Nàng xác thật là bị oan uổng!

Ninh Tuyết Mạch cố nén lại cảm giác ngáp ngủ, người bạn quốc tế này xuyên qua vào Nghiệm Trinh Thú chắc chắn là một người nghiệm nói lảm nhảm!

Hắn cơ hồ đã kể hết cho nàng nghe về cuộc đời đi học ở kiếp trước, năm học, thậm chí là khoảng thời gian hắn âm thầm yêu say đắm một cô gái.

Ninh Tuyết Mạch thật ngưỡng mộ hắn. Hắn đang chăm sóc cho một vấn đề ở đây trong gần một trăm năm qua, nhưng vẫn có thể nhớ được tiếng mẹ đẻ của mình rất tốt và nói rất lưu loát.

Nghiệm Trinh Thú tỏ vẻ rất khó sở bực tức, trăm năm qua hắn sợ sẽ quên mất chính mình đã từng là con người, vì vậy vẫn luôn tự nói với chính mình.

Hắn nhìn không được lại hỏi lai lịch của Ninh Tuyết Mạch trước khi xuyên qua, Ninh Tuyết Mạch cũng không dấu diếm, kể về thân phận nàng chính là điệp viên (特工: đặc công) bí mật hàng đầu.

Nghiệm Trinh Thú lập tức hai mắt sáng như ngôi sao, nói rằng ở kiếp trước hắn sùng bái nhất chính là điệp viên!

Hắn đã xem qua rất nhiều bộ phim về điệp viên, cái gì 007, loạt phim Siêu điệp viên (phim về Bourne), nhiệm vụ bất khả thi..... Quả thực là có thể đọc lâu lâu.

Nhìn trong mắt nó đầy dấu vết của sự ngưỡng mộ, Ninh Tuyết Mạch không phúc hậu như tượng tượng, nàng còn từng đến quốc gia hắn ăn trộm cơ mật. Đứa nhỏ này lại đem lý tưởng hoá đặc công.....

Nàng nhìn lướt qua thân mình rất hùng tráng của nó, trong lòng thở dài, ai có thể nghĩ đến mãnh thú cao lớn uy mãnh như thế nhưng trái tim lại là của một tiểu hài tử?

Tuy rằng hắn xuyên qua đến thế giới này đã rất lâu, nhưng bởi vì không thể giao lưu, tâm trí của hắn kỳ thật vẫn là một tiểu hài tử.

Không giống nàng, nàng có thân hình của một cô gái trẻ trung và đáng yêu, nhưng trong thân thể chính là linh hồn của một đặc công rất thành thực.....

Nàng cùng Nghiệm Trinh Thú hàn huyên gần nửa canh giờ (1h), người xung quanh dường như cũng như bức tượng nhìn bọn họ trong suốt gần nửa canh giờ.

Bên ngoài trời rất nóng, mỗi người đều bị phơi nắng khiến mồ hôi ướt đầm, nhưng không một người từ bỏ rời đi.

Trong mắt vị đồng tử được Đế Tôn phái tới cũng hiện lên sự kinh ngạc.

Một trăm năm trước Nghiệm Trinh Thú bệnh nặng một thời gian, sau khi đã trải qua một phen chết đi sống lại, tính tình đại biến, thường xuyên huyền thuyên toát ra các loại âm tiết, có ý muốn giao lưu với người, nhưng không có bất kỳ kẻ nào có thể nghe hiểu.

Lại không nghĩ rằng tiểu cô nương phế vật trước mắt cư nhiên có thể sử dụng âm tiết đồng dạng giao lưu cùng nó, 'tiểu cô nương này đúng thật là không đơn giản!'

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thú Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Mang Manh Thú Về Nhà

Lưu ý quan trọng: Một số câu Tiếng Anh trong ngoặc [...] đều là của bản gốc, mình chỉ sửa dấu cách để đọc cho có nghĩa mà thôi. (Xem chương 13 - Người dịch: Emily Ton)

-oOo-

Thời điểm khi Ninh Tuyết Mạch thông dong tự ra khỏi lồng sắt, đám đông bùng nổ trong tiếng sấm hoan hô.

Ngay cả khóe môi trên khuôn mặt nhỏ của vị đồng tử cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Ninh Tuyết Mạch vừa mỉm cười vừa chấp tay về phía đồng tử: “Thỉnh tiên đồng hãy chủ trì công đạo cho Ninh Tuyết Mạch.”

Đồng tử hơi gật gật đầu, nhìn về phía Quý Vân Hạo: “Lục vương gia, người nói thế nào? “

Sắc mặt Quý Vân Hạo có chút xanh xao, hắn nhìn Ninh Tuyết Mạch với ánh mắt ần ần phức tạp, trả lời rất xảo quyệt: “Xem ra Ninh cô nương quả nhiên là bị oan uổng, tiểu vương sẽ chân chính bồi thường cho Ninh cô nương. Cũng tra rõ thủ phạm sau lưng hại nàng!” Hắn có chút hối hận vì đã giải trừ hôn ước này! Nếu về sau có thể cưới tiểu nha đầu này làm trắc phi, có lẽ cũng không tồi.....

Hắn không đề cập tới từ 'hôn sự', Ninh Tuyết Mạch là người thông minh, sớm đã nhìn thấu tâm tư của hắn. Nàng khom người về phía đồng tử: “Tiên đồng nhất định có thể chân chính quán triệt hai chữ 'công chính' theo như lời Đế Tôn. Nhất định có thể khiến Lục vương gia thực hiện vụ đánh cuộc vừa rồi.”

Đánh cuộc vừa rồi chính là nếu Ninh Tuyết Mạch thắng, Quý Vân Hạo phải ở trước mặt mọi người hô to ba tiếng 'bỏ vương bị Tuyết Mạch cô nương từ hôn' và trả cho Ninh Tuyết Mạch 1,000 lượng hoàng kim.

Ngàn lượng hoàng kim không có vấn đề gì, kêu hắn hô những từ kia quả thật là mắt nhắm mắt mở về đến ngoại gia nha! Về sau hắn còn muốn làm người hay không? Sắc mặt Quý Vân Hạo cơ hồ muốn xanh lè.

Hừ, nếu nha đầu này vẫn kiên trì khiến hắn phải thực hiện cuộc đánh cuộc, sau này cho dù hắn bị vạn chúng chửi thề, cũng muốn bí mật xử tử nha đầu này, để giải hận trong lòng--

Ninh Tuyết Mạch tự nhiên biết bản thân mình hiện tại vô quyền vô thế, cũng không có thực lực chân chính, làm việc vẫn luôn phải lưu một đường thoát cho đối thủ của mình, không thể bức vị Vương gia này đến mức chó cùng rứt gai--

Nàng khe khẽ thở dài nói: “Lục vương gia thân phận tôn quý, dân nữ không cần Vương gia hét ra những lời đó. Hãy thỏa hiệp một chút, chỉ cần Vương gia thực hiện hứa hẹn từ hôn, lại đưa Ninh Tuyết Mạch ngàn lượng hoàng kim là được, còn có, dân nữ cùng Nghiệm Trinh Thú vừa gặp đã rất hợp ý, ta muốn đem nó mang về Tĩnh Viễn Hầu phủ tự mình chăn nuôi.”

Phương án này quả thực là tốt nhất đối với Quý Vân Hạo. Nhưng đối với Nghiệm Trinh Thú—————

Toàn bộ Trường Không quốc chỉ có ba đầu (3 con) mà thôi, giá trị không thể đo bằng vàng.

Một đầu là ở trong hoàng cung, một đầu nằm ở trong phủ hắn, còn có một đầu ở trong Đại Lý Tự--

Trong mắt hắn chợt loé lên tia nham hiểm, cư nhiên thoải mái đáp ứng: “Được, bỏn vương đáp ứng người. Bất quá, Nghiệm Trinh Thú này vẫn thuộc về bỏn vương, người chỉ có đặc quyền chăn nuôi nó. Đối với hôn ước kia, người bây giờ vẫn còn nhỏ, trước mắt bỏn vương sẽ giữ lại hôn ước này hai năm, hai năm sau nếu người vẫn không muốn gả, vậy hôn ước này sẽ tự động bị giải trừ, như thế nào?”

'Vương gia đây là đang hối hận nên muốn dùng kế hoãn binh?!

'Cắt*, nàng dứt khoát không để cho hắn toại nguyện với tưởng niệm này, đỡ cho ngày sau còn dây dưa không rõ!

*切: thiết (hán-việt): thật ra đây là một từ có ý khinh miệt, không muốn làm theo yêu cầu của người khác.

Ninh Tuyết Mạch dứt khoát lắc đầu: “Ninh Tuyết Mạch thích dứt khoát rõ ràng. Vương gia nói vậy cũng là một người thoải mái, hôn sự này vẫn nên nhanh chóng hủy đi!”

Quý Vân Hạo: “.....”

Đến lúc này hắn tự nhiên không còn kiên trì được nữa, không có lựa chọn nào khác đành phải đáp ứng hủy bỏ hôn ước trước sự chứng kiến của vị tiên đồng kia.....

.....

Bảng hiệu âm đạm, cánh cửa bị tàn phá, cỏ dại mọc tràn lan trong đình viện, đại sảnh trống trải không có gì.....

Đây là Tĩnh Viễn Hầu phủ hiện tại.

Khi gió xuyên qua hành lang, thổi vào trong đại sảnh, cuốn lên tro bụi giống như sương mù mờ mờ, làm Ninh Tuyết Mạch vừa tiến đến liền hắt xì mấy cái.

“Thật nghèo! Thật rách nát!” Theo phía sau là Nghiệm Trinh Thủ được nâng lên tiến vào, không khách khí bình phẩm.

Đương nhiên nó vẫn nói tiếng Anh như cũ. (Lời tác giả: tiếng Anh đơn giản trả lại cho lão sư tiếng Anh, cũng để tạo điều kiện cho người đọc, nên trực tiếp phiên dịch lại đây ha.)

Ninh Tuyết Mạch nhếch khóe môi lên.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chỉnh Đôn Phủ Hầu Gia (1)

Tĩnh Viễn Hầu cả đời vì nước, tuy rằng vì quốc gia lập hạ vô số công lao, nhưng làm quan trong sạch, chân chính thanh liêm, chỉ dựa vào bổng lộc này để dưỡng gia (hỗ trợ gia đình).

Tĩnh Viễn Hầu phủ lúc đầu rất bần hàn (nghèo), sau khi vợ chồng tướng quân chết, những vật đáng giá trong nhà đã bị những người thân thích tranh đoạt không còn gì, sớm đã là một cái thùng rỗng.

Ngày hôm qua chủ nhân thân thể này xảy ra chuyện, lão bộc duy nhất cũng bị người đuổi ra ngoài, lưu lạc nơi đầu đường.

Khi Ninh Tuyết Mạch trở về, trong lúc vô ý đụng phải lão, lại đem lão nhặt về.

Bởi vì trò hề đó, lão bị chà đạp khiến chân bị thương và hiện tại đang què quặt, được đặt nằm trên một chiếc ghế, nhưng vẫn lải nhải trong miệng giống như con quay liên tục chuyển động không ngừng.

Lão vẫn cảm tạ ông trời rằng 'trời xanh có mắt', khiến trầm oan của tiểu thư đã được làm sáng tỏ.

Ninh Tuyết Mạch biết, lão bộc này cùng nguyên chủ vẫn luôn sống nương tựa lẫn nhau, cảm tình giống như cha con, lão bộc cũng là người duy nhất đối tốt với nguyên chủ.

Giờ phút này nghe lão đồng dài, nàng cũng không thiếu kiên nhẫn, cứ để lão thoải mái nói.

Kết quả của cuộc nói chuyện công phu, thị vệ Quý Văn Hạo hào hứng đưa tới hai ngàn lượng hoàng kim, thời điểm rương được mở ra, ánh vàng rực rỡ vàng óng ánh, kim nguyên bảo (vàng thỏi/đinh vàng) sắp xếp chỉnh tề làm đôi mắt lão bộc cũng muốn cứng đờ!

Từ trước tới giờ lão còn chưa từng thấy qua nhiều vàng như thế!

Thị vệ hướng phía Ninh Tuyết Mạch khom người: “Ninh cô nương, đây là vàng Vương gia nhà ta đưa cho ngài, tổng cộng hai ngàn lượng, ngài kiểm nhận một chút.”

Ninh Tuyết Mạch đã lệnh cho lão bộc đi pha trà, nghe vậy liền ngắt đầu: “Không phải nói chỉ một ngàn lượng thôi sao?”

Thị vệ ngạo nghễ nói: “Vương gia nhà ta thương hại Ninh cô nương gia cảnh bần hàn, cố ý cho nhiều gấp đôi.” Hắn mang một bộ mặt như đang thi ân với khất cái, lé mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch.

Sắc mặt của lão bộc biến đổi, thà chết vinh còn hơn sống nhục*!

*Nguyên văn: 士可杀不可辱 (Sĩ khả sát bất khả nhục): Nghĩa: Người có khí tiết thà chết không chịu nhục. Thà chết vinh hơn sống nhục. {Editor: @Emily_Ton}

Tiểu thư của lão chính là tiểu thư Tĩnh Viễn Hầu phủ, một thân ngao cốt được sinh ra, thà chết chứ không nhận thức ăn được đưa trong sự khinh thường!

Lão há mồm đang muốn dùng lời lẽ chính nghĩa trách cứ tên thị vệ, làm hắn đem một ngàn lượng dư thừa mang về.

Không nghĩ tới sau khi Ninh Tuyết Mạch thổi một hơi bọt trà, cười nói: “Tuyết Mạch đa tạ Vương gia nhà ngài.”

Trong khi nói như vậy, tùy tay vẩy một thỏi vàng trong lòng bàn tay ước lượng một lát, vứt cho lão bộc: “Lão Chung, cái này đưa ngài mua rượu uống.”

Lão bộc chỉ có thể tiếp lấy.

Phản ứng này của nàng khiến tên thị vệ ngần ngại, hẳn cảm giác như là đang đánh một quyền vào bông, nói không nên lời. Không thể nói lời nào khác, đành lui thui rồi đi.

Lão Chung nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch, thần sắc có chút phức tạp: “Tiểu thư.....”

Ninh Tuyết Mạch vẫy vẫy tay: “Lão Chung, ta biết ngươi muốn nói gì, không cần mở miệng, ta sẽ có chừng mực.”

Nàng đứng lên vây quanh cái rương đựng đầy hoàng kim dạo qua một vòng, một đôi con ngươi sáng lấp lánh: “Bỏ cô nương đang cần tiền, khó có được có kẻ coi tiền như rác tự động đưa thêm, ta sẽ vui vẻ nhận chúng!”

Lại đi dạo trong đại sảnh hai bước: “Lão Chung, ngươi lớn tuổi, có một số công việc ngươi không thể làm. Ngươi hãy đi dán bổ cáo, hãy nói Tĩnh Viễn Hầu phủ chiêu nạp tôi tớ, tay chân lạnh lẽ, ưu tiên người trung thành họ chủ, lương tháng 3 lượng bạc trắng, chỉ tuyển những người ưu tú nhất.....”

Lão Chung hoảng sợ: “Tiểu thư, tiền tiêu hàng tháng của tôi tớ đều là một lượng bạc trắng, giá này có phải là quá cao hay không?”

Ninh Tuyết Mạch nói: “Dùng số tiền lớn mới có thể thu hút được nhiều nhân tài. Ngươi cứ chiếu theo lời ta nói mà làm. Ta muốn chiêu nạp 2 đầu bếp hàng đầu, 4 thị nữ hầu hạ cuộc sống hàng ngày của ta, bốn gã sai vặt quét tước đình viện, 8 gã hộ vệ (canh gác viện) có niệm lực cấp 3. Tiền hàng tháng của đầu bếp là 5 lượng bạc, thị nữ và gã sai vặt 3 lượng bạc, hộ vệ là 10 lượng một tháng.....”

Nàng nói ra mỗi một điều kiện đều muốn cao gấp đôi với bảng giá bên ngoài, hết sức mê người.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16: Chỉnh Đôn Phủ Hầu Gia (2)

Ánh mắt nàng lấp lánh, nàng muốn làm cho Tĩnh Viễn Hầu phủ một lần nữa toả sáng vì sự uy nghiêm! Khiến cho người trong kinh thành không dám xem thường!

Trên mặt nàng tuy rằng trước sau đều cười tủm tỉm, nhưng trên người vẫn có một loại phong độ thượng vị giả, khiến người không dám phản bác, mà bị mê hoặc bởi nó.

Lão Chung lần đầu tiên nhìn thấy tiểu thư tràn đầy tự tin như vậy, lão cảm ứng lại cảm xúc của mình, cũng cảm thấy nhiệt huyết sôi trào: “Vâng, tiểu thư, lão nô sẽ lập tức đi làm!” Thẳng sống lưng rồi đi.

“Uy, các ngươi rốt cuộc đang huyền thuyên nói gì?” Nghiệm Trinh Thủ bị bỏ qua đến bây giờ, rốt cuộc cảm thấy khó chịu.

Ninh Tuyết Mạch đi đến trước lồng sắt, dùng tiếng Anh trả lời nó: “Không có gì, phân phó một ít việc. Nghe nói, ở đây có sân viện phía đông cũng không tệ lắm, ngươi có thể sống ở đó.”

Nghiệm Trinh Thủ bất mãn đang đưa lồng sắt: “Vậy cũng được, nhưng trước tiên ngươi hãy mở khoá cho ta, đừng khoá tiểu gia lần nữa!”

Ninh Tuyết Mạch lắc đầu: “Trên lồng sắt này có phù chú, ta mở không ra. Trừ phi ngươi chui ra từ cửa nhỏ kia ra ngoài.”

Nghiệm Trinh Thủ đảo đôi mắt: “Lỗ này nhỏ như vậy! Sao ta có thể chui ra!”

Ninh Tuyết Mạch nhún vai: “Ta đây cũng không có biện pháp. Ngươi hãy ngoan ngoãn ở trong lồng sắt đợi đi. Sau này có biện pháp ta sẽ thả ngươi ra.”

Cho dù hiện tại nàng có thể cạy lồng sắt này ra, nàng cũng không thể làm.

Rốt cuộc hiện tại thân mình nó là một con thú, còn có bản chất thú tính khát máu và tàn bạo, nếu không phải như vậy, cũng sẽ không có rất nhiều thiếu nữ bị chết dưới móng vuốt của nó.

Nếu thả nó ra, vạn nhất thú tính của nó bỗng nhiên quá độ, nàng sẽ gặp phải phiền toái.

Nghiệm Trinh Thủ bất mãn: “Vậy ngươi làm sao đem ta tới sân viện phía đông?”

Ninh Tuyết Mạch đánh giá đáng người nó một chút, thương lượng với nó: “Nếu không, chính ngươi khiêng cái lồng sắt này đi? Cái đầu ngươi lớn như vậy, lại là thần thú, hẳn là có sức lực này đi?”

Nghiệm Trình Thứ: “.....”

Một người một thú đang đối thoại ở nơi này, bỗng nhiên triển đến một trận tiếng la hét ầm ĩ từ tiền viện, tiếp theo là tiếng bước chân vội vàng, đi thẳng đến đại sảnh.

“Ninh nhị đại nương, ngài không thể xông vào a, tiểu thư nhà ta thân thể không tốt, không thể gặp khách --” Giọng nói của lão Chung có chút hơi thở hồng hộc. Hắn rút cuộc bị thương một chân, đuổi không kịp bước chân nhân gia.

“Nói gì vậy?! Tiến vào sân chất nữ nhà mình sao lại nói là xông vào? Ta đến thăm nhà chất nữ cũng không được sao?!” Nói chuyện công phu, một nữ nhân hơn ba mươi tuổi giống như một trận gió xông tới.

“Tuyệt Mạch, thăm thăm đến thăm người.” Nữ nhân ý tứ quơ quơ hai bực điểm tâm nhỏ mang theo trong tay, một đôi sắc bén lại tham lam dừng trên cái rương kim nguyên bảo đang được mở ra.

Ba bước cũng biến thành hai bước thoát qua: “Nha, đại chất nữ từ nơi nào mà có được nhiều vàng như vậy, hay là vàng giả?” Duỗi tay muốn cầm lấy một thỏi vàng.

“Bang!” Cái rương bỗng nhiên khép lại như tia chớp, thiếu chút nữa đã kẹp lấy tay nữ nhân kia.

Nữ nhân không cam lòng ngẩng đầu, đã thấy Ninh Tuyệt Mạch thân nhiên đang ngồi ở trên nắp rương, đang cười như không cười nhìn nàng: “Nhị phu nhân, lại tới tống tiền?”

Vị Nhị phu nhân này là tức phụ bà con xa của đường thúc nguyên chủ*, Tĩnh Viễn Hầu xuất thân bản hàn, cha mẹ chết sớm, không bao lâu thì lưu lạc đầu đường, nhưng không có người thân nào chịu giúp đỡ hắn.

*Theo mình hiểu là: vợ của người anh em họ của cha nàng.

Sau khi hắn nổi danh, được phong soái, toàn bộ thân thích đã từng 'tám gậy tre cũng đánh không đến' tìm tới tận cửa nhận thân, tự cho mình là thân thích của tướng quân, thường thường tới Tĩnh Viễn Hầu phủ đánh gió thu (chiếm tiện nghi, xin xỏ đồ vật).

Tĩnh Viễn Hầu niệm tình đồng tông (có cùng tổ tiên), tha thứ, thậm chí đã giúp đỡ bọn họ trong khả năng cho phép của mình.

Lại không nghĩ rằng bọn họ ngoài mặt cảm ơn, trong xương cốt tất cả lại đều là đồ kỵ tính kế.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Răn Đe Thân Thích Tà Ác

Sau khi vợ chồng Tĩnh Viễn Hầu chết, bọn họ chẳng những không niệm ân đức tướng quân, ngược lại bỏ đá xuống giếng, tìm kiếm đủ loại lý do càn quét hết đồ vật có giá trị trong Tĩnh Viễn Hầu phủ đến khi không còn lại gì.....

Nguyên chủ Ninh Tuyệt Mạch chỉ là một tiểu hài tử, bị bọn họ khi dễ cũng không có người nào xuất đầu giúp nàng, luôn luôn vừa sợ vừa hận đối với những người này, nhưng cũng không có bất cứ biện pháp gì có thể ngăn cản hành vi tà ác của bọn họ.

Trong số thân thích tới đoạt đồ có vị Nhị phu nhân là bá đạo nhất.

Có một lần Ninh Tuyệt Mạch thoáng cảm nàng ta một chút, đã bị vị thím bà con xa này tức giận đánh cho vài cái tát, khiến gương mặt sưng đỏ trong vài ngày.....

Chưa đầy một năm Tĩnh Viễn Hầu phủ thật sự đã quá nghèo, ngay cả hoa trong hoa viên đều bị bọn họ nhổ gần như không còn gì, từ đó nàng ta mới không thường xuyên đến đây như vậy.

Đã có nửa năm không tới cửa, không nghĩ tới lúc này nàng ta lại tới--

Thời điểm Ninh Tuyệt Mạch gặp nạn bị giam trong lồng sắt, thậm chí không nhìn thấy được một sợi tóc của những thân thích đó, một đám hận không thể trón đến tận chân trời.

Hiện tại đại khái là nghe nói nàng có được một ngàn lượng hoàng kim (vàng), cho nên tựa như ruồi bọ người được xúi vùi (mùi thúi), kiêu ngạo bay tới——

Rõ ràng là đang đánh chủ ý lên vàng.

Ninh Tuyệt Mạch một ngụm nói toạc ra mục đích của nàng ta, làm trên mặt vị Nhị phu nhân nhin không được, trầm xuống: “Tuyệt Mạch, người vì sao lại

nói như vậy đây?! Thảm thảm là nghe nói người bị ủy khuất oan uổng, nhanh chóng chạy đến xem người thế nào, có lòng tốt lại bị người nói thành lòng lang dạ thú!”

Ninh Tuyết Mạch cười nhạo báng: “Nhị phu nhân, mỗi lần người có ‘ý tốt’ đến thăm, tổng có thể nghĩ tới một đồ vật nào đó, người không khách khí dọn đi khỏi nhà. Thậm chí có một lần khiêng nốt một chiếc ghế bành, cũng thật làm khó khi người còm nhom như vậy, cư nhiên không bị ghế bành đè nằm bẹp xuống--”

Châm chọc thật sự sắc bén như vậy, khuôn mặt gầy lớn của Nhị phu nhân nhanh chóng đỏ lên, lông mày dựng đứng: “Nha đầu, đây là thái độ nói chuyện của người đối với trưởng bối?! Người vô pháp vô thiên còn làm phản! Quả nhiên là cha mẹ chết sớm, không có gia giáo! Lão nương lần này cần phải thay cha mẹ người quản giáo người! Để người biết tiến lui!” Cùng với thân hình, nhào về phía Ninh Tuyết Mạch.

Nàng ta có niệm lực cấp 2, trên người có một ít công phu, bình thường mấy tráng hán cũng không phải là đối thủ của nàng.

Hơn nữa nàng ta sinh được một nữ nhi bẩm sinh đã có niệm lực cấp 3, nữ nhi nàng lại bái nhập Phong Vân Môn là môn phái lớn thứ 3 trong thiên hạ làm đệ tử ngoại môn, vậy nên càng không ai bì nổi nàng, ở trong gia tộc cũng cơ hồ càng là được đề qua một bên.

Khi dễ Ninh Tuyết Mạch đó là chuyện thường xuyên. Một lời không hợp liền đuổi tay đánh, thường thường đánh cho Ninh Tuyết Mạch bầm dập mặt mũi, nhưng cũng không ai dám quản nàng ta.

Cho nên lần này Ninh Tuyết Mạch hơi phản bác nàng ta, nàng ta lập tức bạo phát ra bản chất là người đàn bà đánh đá, song chưởng xoay tròn, gió tay liền đánh! Muốn đem nha đầu thú này dứt khoát đánh bại, sau đó đoạt rương hoàng kim chạy lấy người.

Hai ngàn lượng vàng không đến hai trăm cân (đơn vị đo lường thời cổ đại, 16 lượng = 1kg), nàng có thể vác nó!

Nàng nhất thiết phải nhanh chóng xuống tay đoạt hoàng kim chạy lấy người, bằng không chờ một hồi những thân thích khác nghe tiếng gió chạy tới, nàng đừng mong ăn một mình.

Bởi vì ôm loại ý niệm này, hai chưởng này của nàng vùng lên rất mạnh, cơ hồ đã dùng tới toàn bộ sức lực.

Ninh Tuyết Mạch nếu bị nàng đánh trúng, chỉ sợ lập tức sẽ bị đánh bay đi, dù không chết cũng mất nửa mạng!

Nữ nhân này, vì vàng cư nhiên xuống tay tàn nhẫn như vậy!

Lão bộc Chung phát ra tiếng kinh hô, muốn tới cứu, nhưng chân cứng không còn linh hoạt nữa, căn bản không kịp!

“Bang! Bang!” Tiếng vỗ tay thanh thúy vang dội vang lên, một đạo thân ảnh bay thẳng ra ngoài, phanh một tiếng đánh vào bên cạnh cây cột trụ, một tiếng kêu đau đớn vang lên, cơ thể rơi trên mặt đất lăn lộn một vòng.....

Trong lòng lão chung run sợ nhìn lên, không khỏi mở to hai mắt.

Bay đi cư nhiên không phải là tiểu thư nhà lão, mà là vị Nhị phu nhân!

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nàng Chính Là Ngựa Tay!

Editor/Dịch: Emily Ton.

Tóc nàng ta rối loạn, trán thâm tím, trên mặt in hai dấu chưởng, đầu đầu chóng mặt bò dậy từ trên mặt đất, một đôi mắt không tin tràn đầy khiếp sợ: “Người-- nha đầu thú người sử dụng yêu pháp gì?!”

Ninh Tuyết Mạch thông thả ung dung lấy khăn tay bên cạnh xoa xoa tay, sau khi xoa xong thì tùy tay ném trên mặt nàng ta một cái, vui vẻ mỉm cười trả lại cho nàng ta một câu: “Người đoán.”

Nhị phu nhân: “.....” Mặt nàng ta nóng rát, hàm răng trong miệng cũng bị roi mắt hai cái. Miệng đầy bọt máu, nghe một câu này của Ninh Tuyết Mạch, sắc mặt nàng ta lập tức xanh mét. Hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch.

Ninh Tuyết Mạch yêu kiều bắt chéo chân ngồi ở trên cái rương vàng, ngoác ngón tay về phía nàng ta: “Muốn lại đến giáo huấn chất nữ ta một chút nữa hay không?”

Nàng chính là đang ngựa tay đây!

Tuy rằng khối thân thể nhỏ của nàng có chút yếu nhược, nhưng tay chân còn tinh linh hoạt, thêm vào đó là một thân kỹ năng chiến đấu gần người tuyệt vời của nàng, am hiểu nhất chính là 'tá lực đả lực'*

*Tá lực đả lực (借力打力): Mượn lực để đánh trả. (borrowing strength to counter).

Đừng nói là nhị phu nhân thô tục này, cho dù là một con sư tử lao qua đây, nàng cũng có thể mượn lực quăng nó bay đi!

Nhị phu nhân ăn một lớn như vậy tự nhiên không cam lòng, nàng ta cảm thấy vừa rồi bị quăng bay đi chẳng qua là vừa khéo, lúc ấy nàng ta ần ần có cảm giác vương phải thứ gì đó.....

Nhất định là tự mình trượt chân té ngã, nàng tuyệt không thể bị một tiểu nha đầu diệt uy phong như vậy!

Nàng ta lại giống như ác lang lao lại đây--

Thời gian khi uống một chén trà nhỏ qua đi, nhị phu nhân đã trải nghiệm qua rất nhiều loại quăng ngã, sau đó là mặt mũi bầm dập, rốt cuộc khí thế tiêu tan hết, quỳ rạp trên mặt đất không đứng dậy nổi, lên tiếng khóc lớn: “Ai da, muốn đánh chết người a! Chết nữ muốn đánh thăm thăm đến chết!”

Tiếng nói của nàng ta rất sắc nhọn, giống như sói tru, đúng tiêu chuẩn của một người đàn bà đánh đá. Tiếng nói kia trực tiếp truyền ra ngoài phủ--

Ninh Tuyết Mạch lần này là cười thật.

Loại người đàn bà đánh đá này làm nàng nhớ tới Tây Thi đậu hủ dưới ngòi bút của Lỗ Tấn, chanh chua, dường như nếu không có chút ích lợi nào, sẽ trông như nàng đã bị thua lỗ. Gây nòng giống như một cây tre, nhưng lượng hô hấp vẫn mạnh kinh người, có thể khiến người kinh ngạc!

Ninh Tuyết Mạch biết, những thân thích của thân thể này đang trên đường tới Tinh Viễn hầu phủ, vị nhị phu nhân này gào như vậy, khẳng định sẽ hấp dẫn bọn họ tiến đến chủ trì công đạo. Sau đó nàng ta sẽ dứt khoát giải quyết! Tránh phiền toái về sau.

Nàng đơn giản ngồi xuống trên rương đầy vàng, giờ tay với lão Chung: “Thượng trà.”

Nhị phu nhân cho rằng nàng rốt cuộc đã sợ, tiếng gào khan lớn hơn nữa: “Hiện tại ngươi muốn kính trà nhận lỗi?! Không có cửa! Ngươi làm ra hành động độc ác đại nghịch bất đạo, dĩ hạ phạm thượng* như vậy, muốn dùng một ly trà là có thể tống cổ lão nương?”

Chú thích:

*Dĩ hạ phạm thượng (以下犯上): người dưới mạo phạm người trên. (to go against one's superior from a subordinate position)

*Đại nghịch bất đạo (大逆不道): tội ác to lớn. (a monstrous crime) {Dịch: Emily Ton}

Ninh Tuyết Mạch tiếp nhận trà do lão Chung dâng lên, dùng nắp nhẹ nhàng gạt gạt bọt trên bề mặt, tùy ý cười: “Ai muốn cho ngươi uống trà? Ngươi xứng sao? Ngươi có thể gào lớn hơn chút nữa, nếu gào khiến cô nương cao hứng, cô nương sẽ có thưởng cho ngươi.”

Nhị phu nhân: “.....” Nàng run lên tức giận. Ngồi ở chỗ kia gào cũng không phải, không gào cũng không phải.

Nghĩ nghĩ, vẫn là gào đi!

Nàng ta lại lần nữa khóc thét ra tiếng.

Ninh Tuyết Mạch dường như không nghe thấy, thông thả ung dung uống trà. Ngẫu nhiên còn hỏi thêm một câu: “Ngươi gào lâu có khát không, muốn tới uống một ly trà hay không?”

Nhị phu nhân lúc đầu vẫn mang vẻ mặt đầy trình liệt, liên tiếp nói không uống.

Sau đó khóc đến nỗi giọng nói trở nên khàn khàn, thời điểm Ninh Tuyết Mạch hỏi lại lần nữa, nàng ta liền theo bản năng tiếp nhận. Lại không ngờ tay Ninh Tuyết Mạch vừa nhắc, một chén trà nóng đã được hất ở trên mặt nàng ta--

Mặt mũi Nhị phu nhân đã bầm dập, một chén trà nóng hất ở trên mặt nàng kia không thua gì cảm giác bị dầu nóng đổ lên, nàng ta ngao một tiếng nhảy dựng đứng lên từ trên mặt đất--

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Độc Công Thân Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cùng Nhau Thu Thập

“Sao lại thế này? Quý khóc sôi gào?” Ngoài đại sảnh truyền tới một tiếng chất vấn uy nghiêm, có sáu người hùng hổ xông thẳng vào.

Lông mi thật dài của Ninh Tuyết Mạch rung lên.

Rất tốt! Nhị thúc, đại bá, đại nương, ngũ biểu huynh, lục biểu đệ, đại biểu tỷ đều tới--

Tôi đặc biệt đầy đủ!

Nhị phu nhân mang một mặt đầy lá trà hướng về phía nam nhân nhà mình nhào tới: “Đương gia, ngươi đến làm chủ giúp ta, lão nương đã bị tiểu tiện nhân này khi dễ đến chết!”

Vị nhị thúc kia không nghĩ tới lão bà nhà mình sẽ lâm vào cảnh chật vật như vậy, ngay người ngẩn ngơ: “Sao..... Sao lại thế này?”

Nhị phu nhân vỗ tay đậm chân khóc lớn, đem tình cảnh vừa rồi thêm mắm thêm muối nói một lần.

Đương nhiên, nàng ta không nói rằng chính mình đã lao thẳng tới hướng rương vàng.

Cuối cùng lăn ngã trên mặt đất, la hét 'ai da ai da' không dứt, một hồi nói mình bị gãy chân, một hồi lại nói cánh tay bị gãy, xoắn eo, không thể cử động. Một bộ dáng bị trọng thương không tài nào dậy nổi.

Nhị thúc mang một khuôn mặt âm u giống như trời muốn mưa: “Ninh Tuyết Mạch, ngươi vì sao có thể độc ác như thế?! Nhị thẩm ngươi có lòng tốt đến thăm ngươi, ngươi lại xuống tay nặng như vậy với nàng! Trái tim của ngươi ở đâu? Việc này nếu ngươi không đưa ra được lời giải thích, tuyệt đối không thể bỏ qua!”

Những người khác cũng theo đuôi phụ họa: “Không tởi, không tởi! Chúng ta tốt xấu cũng xem như thân nhân ngươi, ngày thường luôn chiều cố nhiều với ngươi, ngươi cư nhiên lấy oán trả ơn như thế, thật đúng là khiến người đau lòng.....”

“Chuyện này tuyệt đối không thể cứ tính như vậy! Ngươi đã thương nhị thẩm ngươi, phạm vào tội dĩ hạ phạm thượng, ngươi không giải thích được, liền đem ngươi đưa đến quan phủ, để ngươi ném thử khổ sở khi bị giam giữ.”

Mọi người mồm năm miệng mười, vừa hù dọa vừa uy hiếp.

Nhưng từng đôi, từng đôi mắt lại thường xuyên lướt qua cái rương vàng, hận không thể lấy vàng bên trong ra tới.....

Ninh Tuyết Mạch không nói một lời mà chỉ lắng nghe. Chờ bọn hắn đều ngậm miệng hết, lúc này mới chớp chớp mắt: “Vậy các ngươi muốn thế nào?”

Nàng nói rất dịu dàng, mọi người cho rằng nàng chỉ là một tiểu hài tử rót cuộc cũng biết sợ hãi, lại không ngừng cố gắng hù dọa nàng vài câu.

Nhị thúc càng thêm đắc ý, rót cuộc giống như sư tử mở miệng nói ra mục đích của chính mình: “Ngươi đánh nhị thẩm ngươi thành ra như vậy, có thể nói là tội không thể tha thứ, nhưng niệm tình ngươi chỉ là một hài tử, chúng ta làm trưởng bối cũng không so đo nhiều cùng ngươi. Tuy nhiên, thương tích của nhị thẩm ngươi là cần phải trị liệu thật tốt, nàng hiện tại không thể động đậy cũng cần có người hầu hạ, cũng cần phải có tiền..... ngươi hãy bồi thường một ngàn lượng vàng cho nhị thẩm ngươi đi.”

Ninh Tuyết Mạch vẫn không nói gì, những người khác cũng đều buông bỏ.

Theo những đồn đãi bên ngoài, Ninh Tuyết Mạch có được một ngàn lượng vàng, nếu đều bồi thường cho lão Nhị gia, vậy bọn họ còn lại cái gì?

“Lão Nhị ngươi đây không đúng rồi, đệ muội chỉ bị thương một chút ngoài da, dùng một ít dược là có thể tốt lên, nơi nào dùng đến một ngàn lượng vàng? Ngươi đây cũng hơi quá khoa trương!” Đại nương gây khó dễ.

“Đúng rồi, để ta nói, nhiều nhất bồi thường trăm lượng vàng là đủ, cộng với việc mất thời gian, để Tuyết Mạch bồi thường cho ngươi hai trăm lượng vàng đi.” Đại bá mở miệng.

“Thật là lòng người không đủ như rắn nuốt voi, nhị thúc, ngươi xác thật giống như sư tử mở miệng.” Ngũ biểu huynh lời lẽ chính nghĩa.

“.....”

Nhị thẩm vỗ đùi lo lắng nói: “Các ngươi làm sứ giả chính nghĩa cái gì? Bị thương cũng không phải là các ngươi! Đừng cho rằng ta không biết chủ ý của các ngươi là gì. Bất quá cũng là muốn chia một phần vàng này!”

“Chất nữ Tuyết Mạch còn nhỏ tuổi, ngàn lượng vàng nằm trong tay nàng sẽ không an toàn, chúng ta bất quá chỉ là thay nàng bảo quản. Hơn nữa, đây là tiền của may mắn có được, theo lý nên phân cho thân thích khác trong gia tộc.....”

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Da Mặt Đâu?

Lưu ý: Những câu từ trong ngoặc [...] là những câu từ của bản gốc. Edit & Dịch: Emily Ton.

“.....”

Những người này ở đây mặt đỏ tía tai là vì tranh quyền sở hữu hoàng kim (vàng).

Ninh Tuyết Mạch mắt lạnh nhìn xem bọn họ đánh nhau như chó, khoe mỗi trước sau đều hàm chứa một nụ cười.

Đám người kia tranh cãi nửa ngày, mỗi người đều cãi đến nổi miệng khô lưỡi khô, nhưng ai cũng không nhường ai, càng cãi càng lớn tiếng, tiếng cãi nhau càng cao.

[“Shut up!”] (“câm miệng!”), Nghiệm Trinh Thử ở bên cạnh vẫn luôn xem diễn rối cuộc không nhẫn nại được, rống to một tiếng.

Nãi nãi, cãi nhau toàn dùng Hán ngữ, nha đầu kia cũng không phiên dịch cho nó, nó nghe vào lỗ tai giống như vịt nghe sấm, không hiểu chút gì. Ngược lại, đau hết cả đầu.

Tiếng gầm của nó giống như tiếng sét đánh vào trong đại sảnh, chấn động khiến mọi người run rẩy, không thể không ngậm miệng lại.

Nghiệm Trinh Thử dù sao cũng là thần thú, một khi tức giận, khí thế tuyệt đối kinh người.

Nó đập phía trước người nó vào lồng sắt, gây ra những tiếng rung động ầm ầm, liên tiếp hướng về phía nhóm người này rống lên mấy cái, rống cho lỗ tai mọi người phát ngốc, trước mắt biến thành màu đen. Bọn họ hoàn toàn bị khí thế của nó làm cho sợ hãi, dọa cho hồn vía bay tận lên mây.

Ninh Tuyết Mạch gãi gãi lỗ tai, đi đến lồng sắt trước mặt, vỗ vỗ móng vuốt của nó, dùng tiếng Trung an ủi: “Người nói người ghét nhất có người ầm ỉ? Muốn ta đem người đó đến để người xé nát ăn luôn?”

Nghiệm Trinh Thử không hiểu nàng nói gì, nhưng nghe giọng nàng nói rất ôn hoà, còn tưởng rằng nàng đang an ủi hẳn, liền uy nghiêm đem đầu gật gật.

Gật đầu này của nó, thiếu chút nữa dọa mấy người kia suýt rớt nước tiểu, sôi nổi rụt rụt thân mình lại.

Ninh Tuyết Mạch thở dài: “Ta đây sẽ mở lồng sắt ra cho người chơi đi? Ta biết làm thế nào để giải phù chú phía trên.....” Nàng làm bộ muốn nắm tay niệm niệm thần chú.

Đám người kia luống cuống, sôi nổi ngăn cản: “Chất nữ Tuyết Mạch, lồng sắt này không thể mở ra!”

“Không thể để nó đã thương người--”

“Được, được, chúng ta không cãi nhau, tới, tới, chúng ta hãy cẩn thận thương lượng vấn đề phân chia vàng này.” Giọng nói của đại bá nhỏ lại.

Mấy cái đầu lại chụm lại với nhau, cố gắng thương lượng một cách bình tĩnh cho đến khi đưa ra được kết quả khiến tất cả mọi người đều vừa lòng.

Trải qua một phen cò kè mặc cả kịch liệt, đến cuối cùng đạt được một phương án, đem số vàng này chia thành năm phần, bởi vì nhị thẩm bị thương nên được nhận thêm một phần, phần của những người khác đều như nhau.....

Chờ bọn hắn thời điểm đưa ra được phương án phân chia vàng, đã là sau hai canh giờ (4h).

Trong lúc đó, Ninh Tuyết Mạch đã uống hai ấm nước trà, nuốt ba đĩa điểm tâm, thấy bọn họ trực tiếp chạy về phía cái rương vàng. Lúc này mới chậm rãi mở miệng: “Chư vị nháo đủ chưa? Nháo đủ rồi thì có thể lăn (biến)!”

Mọi người: “.....”

Mặt đại bá trầm xuống: “Tuyết Mạch, người đang nói gì vậy?! Ở đây đều là trưởng bối của người.....”

Ninh Tuyết Mạch nhẹ nhàng vuốt tóc, cười nhạt báng: “Trưởng bối? Chỉ bằng các người? Không một ai nhớ tới ân đức Hầu gia khi còn sống, liều mạng khi dễ thiếu nữ yếu đuối duy nhất của hắn, tranh đoạt đồ vật trong Tĩnh Viễn Hầu phủ, đây là hành vi của trưởng bối? Đừng bôi đen cái từ 'trưởng bối' này!”

Những từ ngữ đó khiến cho mọi người đều đỏ mặt, nhị thúc đứng lý hợp tình: “Người đã thương nhị thẩm người chính là sự thật! Người dù sao cũng phải bồi thường!”

Ninh Tuyết Mạch cười lạnh: “Đây là Tĩnh Viễn Hầu phủ! Là nàng không được mời đến, một kẻ bình dân xông vào Tĩnh Viễn Hầu phủ, khi dễ ấu nữ Hầu phủ, cướp đoạt vàng do Lục vương gia ban tặng, đây là tội ác gì?! Nàng không bị đánh chết đã là may mắn, còn có lòng tham muốn đòi bồi thường? Da mặt đâu*?!”

*Da mặt đầu (脸皮呢): ý nói đồ không biết xấu hổ.

Khuôn mặt xinh đẹp của nàng trầm xuống, sát khí tràn đầy quanh thân nàng như ẩn như hiện, khí thế hoàn toàn thay đổi.

Loại uy áp này khiến cho trong lòng mọi người cảm thấy ớn lạnh, mỗi người đều như nghẹn thở, nhất thời nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thái Tử Điện Hạ (1)

Đại bá cố gắng giằng gũa nói vài câu: “Tuyệt Mạch, ngươi không đúng rồi. Thậm chí nếu ngươi không bồi thường cho nhị thẩm ngươi, ngươi cũng không thể tiêu hết một ngàn lượng vàng. Theo lý, nên giúp đỡ người trong tộc một chút, lúc này mới tốt. Ngươi đều biết, mỗi nhà đều gặp vấn đề khó khăn, chúng ta cũng đang cần tiền.....”

Ninh Tuyết Mạch cười, tươi cười tràn đầy châm chọc, nàng tùy tay mở rương vàng ra, từ bên trong rương cầm lấy một thỏi vàng và ước lượng trong tay: “Các ngươi thiếu tiền, bé gái nhỏ cô là ta đây nên đưa vàng cho các ngươi mà không có ràng buộc? Đây là ngại biện gì?! Vàng này là của ta, cho dù ta dùng chúng để nuôi chó, cũng không tới phiên các ngươi tới nói chuyện!”

Tùy tay ném một cái, ném vào lồng sắt Nghiệm Trinh Thụ.

Nghiệm Trinh Thụ nhìn nhìn thỏi vàng lăn loạn dưới lòng bàn chân, một đôi mắt to hiện lên dấu chấm hỏi.

Nó đương nhiên là biết vàng, nhưng nó không rõ dụng ý của Ninh Tuyết Mạch.

Nó dùng những móng vuốt xoay xoay, cứ như vậy giữ thỏi vàng trong lòng bàn chân.

Mọi người: “!!!”

Ninh Tuyết Mạch giống như thiên nữ tán hoa, ném từng thỏi vàng vào trong lồng sắt. Chờ đến khi mọi người phản ứng lại, một rương vàng đã bị nàng ném vào lồng sắt một nửa!

Những người biết võ công đều nhào tới: “Dừng tay! Dừng tay!”

“Ngươi đang làm gì vậy?!”

Vô số đôi tay đuổi lại đây, muốn cướp vàng trong rương--

Ánh sáng lạnh lóe lên trong đôi mắt của Ninh Tuyết Mạch, một chân bay lên, bang một tiếng làm nắp rương khép lại, kẹp vô số ngón tay vào trong--

Ở giữa tiếng kêu gào thê thảm của mọi người, thân hình Ninh Tuyết Mạch quay tròn vừa chuyển, mọi người cơ hồ còn chưa nhìn thấy rõ động tác của nàng, đã thấy rương vàng bị nàng tùy tay nhắc lên, vừa chuyển một vòng, thoát thân ra khỏi vòng vây của mọi người--

Thời điểm khi mọi người phản ứng lại, toàn bộ rương vàng đã rơi vào bên trong lồng sắt.

Lồng sắt cao lớn, cửa vào lại rất nhỏ, chỉ cho phép một người ra vào, rương vàng đặt ngay tại cửa vào, vàng bên trong lấp lánh rực rỡ.

Ninh Tuyết Mạch nói huyền thuyên vài câu cùng Nghiệm Trinh Thụ, sau đó xoay người lại: “Nếu chư vị thật sự muốn lấy vàng, hãy tự mình tiến vào lồng sắt lấy đi. Lấy được bao nhiêu sẽ đưa chư vị bấy nhiêu.”

Mọi người nhìn xem thú dữ uy phong lẫm lẫm bên trong lồng sắt, Nghiệm Trinh Thụ hung thần đầy mặt, người nào dám xuống tay?

Nhưng mắt nhìn thấy vàng ở ngay trước mắt, cứ buông tay như vậy lại không cam lòng. Nhất thời ngóc lẳng đứng đó.

Ninh Tuyết Mạch ôm cánh tay, lạnh lùng mở miệng: “Ta đếm tới mười, nếu các ngươi không dám đi vào để lấy, hãy ngoan ngoãn lăn ra khỏi Tĩnh Viễn Hầu phủ cho ta! Một!”

Trong đại sảnh vang lên tiếng thanh thúy đếm đếm của nàng, từng tiếng rõ ràng vang vọng.

Mọi người nhất thời hoang mang lo sợ, đại bá tương đối âm trầm, hẳn là liếc mắt nhìn Ninh Tuyết Mạch một cái và bắt đầu linh động!

Nếu hẳn có thể chế phục được nha đầu này, khiến nàng tự mình tiến vào lồng sắt đi lấy chẳng phải là biện pháp tốt nhất hay sao?

Hắn bắt động thanh sắc bước gần về phía Ninh Tuyết Mạch, đang muốn bắt ngờ gây khó dễ.

Đột nhiên bên ngoài truyền đến một loạt tiếng bước chân rất có trật tự. Ngay sau đó, lối vào cửa chính tối sầm lại, tám thiếu niên dừng cảm bước vào. Bước chân mỗi người đều uyển chuyển nhẹ nhàng, hành động nhanh chóng, trong chớp mắt, đã đến trước mặt Ninh Tuyết Mạch, cùng nhau khom người: “Thiếu chủ nhân*!”

*Thiếu chủ nhân (少主): cô chủ trẻ; ngụ ý nói đến chủ nhân còn trẻ tuổi.

Đám người Nhị thẩm ngây người ngẩn ngơ, nhưng ngay sau đó lão Chung đã bước nhanh tiến vào, khom người về phía Ninh Tuyết Mạch bẩm báo: “Thiếu chủ nhân, bọn họ là hộ viện do lão nô đưa tới, niệm lực mỗi người đều từ cấp 2 trở lên, là võ sĩ chân chính. Bọn họ cam nguyện hầu ở bên người Thiếu chủ nhân, bảo hộ Thiếu chủ nhân.”

Hoá ra thời điểm những người đó vừa mới âm ỉ, lão Chung đã được Ninh Tuyết Mạch bày mưu tính kế, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài nhận người.

Có trọng thưởng tất có người dừng cảm, Tĩnh Viễn Hầu phủ đưa ra bảng giá cao, bỏ cáo chiêu người một khi dấn xuống, người có tài năng lập tức tiến đến nhận lời.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Thái Tử Điện Hạ (2)

Lão Chung tuy rằng tuổi già, nhưng bản lĩnh nhận thức người cực cao, hắn chọn lựa kỹ càng tám hộ viện, mang theo trở về trước.....

Tám người đều là long tinh hồ mãnh*, vừa đứng ở nơi đó, hết sức có khí thế!

*Long tinh hồ mãnh (龙精虎猛): mạnh mẽ như một con rồng và hung dữ như mãnh hổ (vigorous as a dragon and fierce as a tiger; be full of vim and vigour) {Dịch: Emily Ton}

Bọn họ đã khiếm đám người Nhị thẩm không tự chủ được co rụt cổ lại--

Lúc này Ninh Tuyết Mạch đã đếm tới 3, nàng để lão Chung đếm số tiếp theo, mở miệng nói điều kiện với tám gã hộ viện.

Nàng chỉ đơn giản nói hai điểm, một là tiền tiêu hàng tháng, mỗi người đều là 10 lượng, nếu làm tốt, nàng sẽ có ban thưởng khác.

Thứ hai chính là nghĩa vụ của bọn họ. Từ đây, nếu không có sự đồng ý của nàng, bọn họ không được cho phép bắt cứ một người nào bước vào Tĩnh Viễn Hầu phủ. Đối với kẻ tự ý xông vào, liền khấu trừ 2 lượng bạc khỏi tiền tiêu của bọn họ.....

Nàng thưởng phạt phân minh, tám người đều đồng thanh đáp ứng.

Âm thanh của 8 người vang dội, rung động mái nhà, khiến cho đám người Nhị thẩm càng thêm run! Ánh mắt rất phức tạp nhìn về phía Ninh Tuyết Mạch.

Làm thế nào bọn họ có thể nghĩ tới, Ninh Tuyết Mạch đã từng mềm yếu, mặc cho bọn hắn xô đẩy, sau một hồi đại biến sẽ biến thành cường thế như thế! Quả thực giống như đã thay đổi thành một người hoàn toàn khác!

Về sau bọn họ muốn đến Tĩnh Viễn Hầu phủ kiếm chút lợi ích, chỉ sợ là không còn có cửa.....

Nhưng cứ tẻ nhạt rồi đi như vậy, bọn họ lại không cam lòng.

Lão Chung đã đếm tới 6, Ninh Tuyết Mạch tùm tùm cười nhìn mọi người xung quanh một chút: “Như thế nào? Không ai dám lấy sao? Ta đã cho các người cơ hội, nhưng các người không cần--”

Giọng nói thanh thúy của nàng quanh quẩn ở trong đại sảnh, những người đó đều ngừng hô hấp. Không khí rất khẩn trương.

.....Edit & Dịch: Emily Ton....

Ai cũng không chú ý tới, phía trên nóc nhà đại sảnh, có một hắc y nhân đang lắng nghe các cuộc đối thoại của bọn họ, cũng không biết đã lên nhìn trong bao lâu.

Một vài miếng ngói trước mặt cho thấy một màn minh bạch, khiến hắn có thể thu hết tình huống bên trong đại sảnh vào trong đáy mắt.

Hắn là ảnh vệ bên người Lục vương gia Quý Vân Hạo, công phu tuyệt đỉnh, phụng mệnh tiến đến thám thính thật hư về vị tiểu thư Hầu gia này.

Quý Vân Hạo đã bị làm nhục trước công chúng như vậy, rốt cuộc là không cam lòng. Hắn biết những thân thích của Ninh Tuyết Mạch đều không phải là đèn cạn dầu, cố ý gióng trống khua chiêng mà đưa vàng cho Ninh Tuyết Mạch, thật ra cũng là một loại kế mượn đao giết người. Cho nên phải ảnh vệ bên người tới xem kết quả.....

Ảnh vệ lúc đầu xem không chút để ý, nhưng nhìn một hồi biểu tình liền trở nên chuyên chú.

Mỗi một hành động của nữ hài kia ở trong phòng đều nằm ngoài dự kiến của hắn. Nàng chẳng những thông thạo thú ngữ, còn có một cách đấu công phu mà trước nay hắn chưa từng thấy qua. Người cũng vô cùng thông minh cơ trí, thủ đoạn hành sự so với người trưởng thành còn muốn đánh đũa chưa ngoa hơn!

Nói nữ hài này là phế vật, quả thực là đôi mắt đã bị mù!

Lục vương gia nếu thật sự đã tổn thương nàng, thật đúng là một tổn thất xưa nay chưa từng có.....

Ánh mắt hắn sáng lên, không thể thoát nổi sự hấp dẫn của Ninh Tuyết Mạch, toàn bộ tinh lực hoàn toàn đặt ở trên người nàng, nhìn xem nhập thần. Đầu vai bỗng nhiên bị người gõ một cái, một giọng nói kéo đến từ phía sau người: “Nhìn tốt sao?”

Ảnh vệ suyết nửa nhảy lên! Hắn vội vàng quay đầu nhìn lại.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, những mái ngói dường như bị bao phủ trong làn sương băng giá. Phía sau hắn, một nam tử trẻ tuổi mặc một chiếc áo choàng trắng ánh trăng đang đứng yên nơi đó.

Tóc đen như nhuộm mực, tóc mai như đao xén, mắt long lanh như nước mùa thu, môi như hoa mẫu đơn màu hồng, đứng yên ở dưới ánh trăng, mỹ ngọc bên hông phát ra ánh sáng màu xanh, trên ngón cái mang một nhẫn ngọc ban chỉ rất lớn, lòng bàn tay cầm một ống tiêu bạch ngọc, đuôi lông mày ở đáy mắt làm nổi bật vẻ phong lưu. Nhìn như nhẹ nhàng tinh tế, trong xương cốt lại ẩn chứa một loại hơi thở tôn quý cao cao tại thượng.

Toàn thân ảnh vệ cơ hồ đều đang run rẩy: “Thái Tử điện hạ!”

Quý Vân Hoàng (季云凰), Thái tử Trường Không Quốc, cũng là một truyền kỳ.

Có 2 loại tu luyện công phu trên đại lục Thiên Tứ (天賜大陆).

Một loại là tu võ bình thường, người có tư chất niệm lực cấp 1, cấp 2 thường sẽ tu luyện loại này.

Bạn đang đọc truyện *Độc Bộ Thiên Hạ: Đặc Công Thần Y Tiểu Thủ Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.